

S Jiřím Stivínem o odvaze poznávat život

6 Není pedie
jako pedie

16 O nepálských
láskách

20 Dvě stě kilometrů do školy,
a ještě k tomu v sobotu?

age[®]

Hana Víchová: Zemnění
(2016; malba na hedvábí)

Život je nádherný v každém věku

Z obsahu

6 Epištoly: Není pedie jako pedie 8 Téma: Nestěžuj si, změň to! 10 Rozhovor: S Jiřím Stivínem o odvaze poznávat život aneb Dají-li vám nalinkovaný papír, pište napříč! 16 Cesta za snem: O nepálských láskách aneb Důležité je nebát se neúspěchu 20 Napsali nám: Dvě stě kilometrů do školy, a ještě k tomu v sobotu? Ano, v české škole v Miláně dokonce s chutí! 24 Příběh: Nejvíc ze všeho si vážím života, říká veterán Petr Beck	28 Soutěž: Srdce s láskou darované právě probíhá 34 Představujeme: Partner Srdce s láskou darované Helena Kohoutová 36 Vůně dalek: Bali 40 Tip na výlet: Zlatou horečku můžete zažít i kousek od Prahy 42 Horoskop: Tři začátky roku 2018 44 Tvoření pro radost: Prostorové přání pro maminku

Distribuuje zdarma také na základní a vybrané střední školy v ČR. Náklad 8000 výtisků.

Vydavatel:

ANTECOM s.r.o., Blatenská 2166/7, 148 00 Praha 4
IČ: 2836 2926, produkce@antecom.cz, www.antecom.cz

Redakční servis: +420 602 313 176

Šéfredaktorka: PhDr. Jana Jenšíková, jednatelka společnosti ANTECOM, vydavatelství časopisů TRADE NEWS, AGE a TECH EDU

Redakce: Mgr. Miloslav Jenšík, PhDr. Věra Vortelová, Štěpánka Kotrbová, Ing. Vlasta Piskačová, Ing. Mgr. Daniel Libertin, PhDr. Jiří Frey, PhDr. Jozef Gáfrik, CSc.

Grafická úprava: Kateřina Jelínková

Produkce: Mgr. Marek Jenšík

Datum vydání: 1. 3. 2018

Vydáno v Praze jako dvouměsíčník. MK ČR E 20841 / ISSN 1805-5524

Partner:

OPTYS, spol. s r. o.

U Sušárny 301, 747 56 Dolní Životice

Tel.: +420 553 777 392, e-mail: skola@optys.cz

Tisk a distribuce: OPTYS, spol. s r. o.

Náklad: 8000 kusů

Foto na titulní straně: Jiří Stivín (z archivu J. Stivína)

Za obsah inzerce zodpovídá inzerent. Žádné části textu nebo fotografií nesmí být používány, kopírovány nebo jinak šířeny v jakémkoliv formě či jakýmkoliv způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

*4. ročník celostátní soutěže pro dětské týmy
Srdce s láskou darované vrcholí!*

*Už na 22 tisíc
soutěžících a 1100
soutěžních prací.*

Děkujeme všem, kteří se do čtvrtého ročníku našeho celostátního projektu zapojili.

Galerii soutěžních prací a další informace nejen o tomto, ale o všech ročnících najdete na www.srdceslaskou.cz.

0 radosti z darování

Jednoho dne ráno zvoní mobil. Volá výherkyně našeho valentýnského klání o čokoládové pralinky na Facebooku Srdce s láskou a zároveň maminka jednoho ze sedmáků, kteří se letos se svým Srdcem do projektu přihlásili. „Dobrý den, dovolala jsem se do Srdce s láskou darovaného? Chtěla bych vám moc poděkovat za tu skvělou soutěž, kterou pro děti děláte. Díky ní jsme našeho syna měli možnost pozorovat novou optikou. Je úžasné, jak se se spolužáky do Srdce pro paní učitelku vrhli, jakou radost měli, že jí udělali radost, a s jakým zaujetím si s námi syn doma prohlížel další práce na vašem webu. Ráda bych vám poděkovala i za čokoládové překvapení, které jsem u vás na Facebooku vyhrála, přála bych si však, abyste ho poslali všem jeho spolužákům, tedy celé 7. B. Aby se dostalo na každého, další pralinky jim ráda dokoupím,“ zněl příjemný ženský hlas. V době, kdy čtete tyto řádky, už balíček určitě doputoval k sedmákům a po pralinkách se nejspíš zaprášilo...

„No, jestli já dožiju konce hlasování, to teda nevím,“ napsala nám jedna paní učitelka. „U nás se do Srdce s láskou podařilo zbláznit skoro celé město. Hlasují děti, školy, rodiče, jejich známí. Spojili jsme se s těmi, kdo hlasují o Rákosníčkovu hřišti, oni dají hlasy nám, my jim. Děti to neuvěřitelně chytlo a příští rok se do projektu zapojí určitě víc škol.“

Za všechny jen tyto dva malé příběhy, které naše Srdce aktuálně provázejí, ve skutečnosti jich bude mnohonásobně víc. Vždyť za necelé tři týdny vykazaly podle statistiky Google Analytics weby projektu přes 80 tisíc návštěv ze 77 zemí světa, i když pochopitelně přes 90 procent je z České republiky. Můžeme pozorovat, kolik lidí si ten který den „listuje“ galerií všech 211 prací na www.srdceslaskou.cz – a jsou to stovky, mnohdy i tisíce.

Novinkou letošního ročníku je totiž propojení společného projektu časopisu AGE a soutěže SRDCE S LÁSKOU DAROVANÉ nejen s tradičními weby, ale nově i se sociálními sítěmi prostřednictvím facebook.com/srdceslaskou. Díky této inovaci se podařilo nastartovat nejen dialog s pedagogy, kteří přihlásili práce svých dětí, ale i s některými rodiči a fanoušky. A další novin-

kou je, že se do soutěže přihlásily i české školy ze zahraničí.

Hlasovací šílenství bude trvat až do půlnoci 15. března, kdy bude okamžitě známý vítěz hlasovací soutěže, kterého pozveme na slavnostní setkání do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Na webu www.srdceslaskou.cz je totiž tabulka průběžných výsledků, která se mění podle počtu aktuálně přijatých hlasů.

Hlavní vítěze obou kategorií i ty, kteří získají zvláštní ceny, však určí porota, která v tyto dny usilovně hodnotí. A tak se už těšíme, až se na jaře s více než stovkou z vás ve sněmovně sejdem.

Do té doby vám přejeme týdny plné radosti z darování. Někdy stačí věnovat druhým „jen“ úsměv a dobré slovo.

Jana Jenšíková, šéfredaktorka

Foto: Marek Jenšík

EPIŠTOLY

Není pedie jako pedie

Jak jsem si tak brouzдал po internetu, najednou jsem zíral. Třeba se budete divit se mnou: „Heslo rozděl a panuj (latinsky *divide et impera*) pochází z doby starověkého Říma,“ stálo v první větě. Ale čtvrtá, poslední, tu úvodní větu vlastně přímo popřela: „Autorem tohoto přísloví je Niccolò Machiavelli.“

Právě před
sto třiceti lety
vyšel první díl
Ottova slovníku
naučného.

Nechme stranou, že se nejedná o přísloví, ale o rčení nebo (chcete-li) úsloví, a pojďme k jádru věci. Proti první citované větě jsem neměl zholu nic. Proč také? Přesně odpovídá sdělení, které jsem vzal za bernou minci před sedmi desetiletími jako jedenáctiletý klouček v primě gymnázia, a pak jsem se s ním ještě nejednou setkal v dalších třídách a školách. Vsadil bych se, že podobné přesvědčení si odtamtud odnesla i většina čtenářů tohoto zamyšlení. Dějiny antického Říma ostatně potvrzují, že jeho vládcí s podmaněnými národy v duchu té poučky jednali napořád. Jak by ale potom mohl jejím autorem být florentský (dnes bychom řekli) politolog z přelomu patnáctého a šestnáctého století našeho letopočtu?

Pobouřen tvrzením z Wikipedie jsem začal pátrat v historických pramenech, kdo z římských císařů či senátorů první vyřkl nebo napsal onu esenci všeho vládnutí. Ale kde nic, tu nic. A hledme, kniha *Moudrost věků, lexikon latinských výroků, přísloví a rčení* tu možnost přímo odmítá. „Latinská formulace principů imperialistické politiky pro antiku není doložena. Její původ není bezpečně známý, bývá však připisována francouzskému králi Ludvíku XI...“ A někdy prý také Machiavellimu. To jsou věci!

Tak si v tom zjednejme pořádek. Bystrý a vzdělaný, leč bezohledně krutý král panoval v letech 1461 až 1483. „Soustava politických vah byla v té době dosti známá a hodně se jí užívalo. Už přece Ludvík XI. řekl: Rozdělit a vlá-

nout,“ napsal roku 1829 francouzský spisovatel Prosper Mérimée (mimochodem, autor libreta opery Carmen) v autorské předmluvě ke svému románu *Kronika vlády Karla IX.*

Ludvík XI. ten princip formuloval ve své matestině takto: „Diviser pour régner.“ Rozdělovat, aby se panovalo. Latinsky „divide, ut regnes (imperes)“. Když zemřel, bylo florentskému teoretikovi uplatnění moci, který své poznatky a názory vyslovil v dodnes vydávané knize *Vladař*, teprve třináct let.

Ještě, že věty, i s tím zkratem mezi antickým Římem a renesanční Florencií, citované v úvodu těchto řádek z Wikipedie jsou v ní alespoň provázeny upozorněním, že „tento článek potřebuje úpravy“. Tomu, kdo informaci čte v té prozatímní podobě, je sice platné jako potápěči housle, nicméně byl alespoň varován.

To ovšem neplatí o poučení, které jsem našel, když jsem zadal heslo Chovatsko, historie: „Po skončení 1. světové války... se Chorvatsko stává součástí Království Srbů, Chorvatů a Slovinců, které existovalo až do konce 2. světové války. Po ní Chorvatsko společně s dalšími zeměmi zakládá Jugoslávii...“

Dost, tady už přestává legrace! Původní „Kraljevstvo SHS“ se přejmenovalo na Jugoslávii už v lednu 1929. Po nacistickém vpádu roku 1941 bylo v duchu hesla „rozděl a panuj“ rozkrájeno mezi tehdejší Velkoněmeckou říši a její spojen-

ce. Chorvatsko se tehdy načas proměnilo ve fašistický loutkový stát.

Jeden můj chytrý přítel takovým nářezům nepřesností a zjevných omylů s drsnou ironií říkal „umění přibližné pravděpodobnosti“.

Tak snad raději z jiného soudku: právě před sto třiceti lety vyšel první díl Ottova slovníku naučného. Už jen úvodní svazek na svou dobu úžasně a u nás dodnes nepřekonané encyklopedie s rozpětím hesel A - Alpy měl 981 hustě zaplněných tiskových stran. Na jeho vzniku se podílelo více než šest stovek autorů, většinou vysokoškolských a středoškolských pedagogů, ale také vědců a badatelů, spisovatelů, právníků, pracovníků všemožných úřadů a institucí. A dál už rok co rok přibyl nejméně jeden masivní foliant s mnoha dalšími autory, až k XXVIII. dílu doplňků v rozsahu 1150 stran, poslednímu v základní řadě slovníku s letopočtem vydání 1909.

Obdivuhodné dílo má jedinou chybu, tu však nelze vyčítat jeho tvůrcům: chybí nám srovnatelný protějšek zaznamenávající všechny děje a všechno vědění až po naše dny. Ale třeba jsem teď v zajetí staromilství, které mi vzhledem k mým jedenaosmdesáti letům snad lze promítnout. Možná, že zlaté časy univerzálních encyklopedií už patří minulosti.

Naše doba si všechno vygoogluje. Nic proti tomu, když se jen proto neobráť zády k vševědoucím knihám nepochybně povolaných autorů, v nichž byla platnost každého slova několikrát pečlivě ověřena, než smělo spatřit světlo světa.

„Informace ve Wikipedii musí být důvěryhodné. Nezjevná fakta, názory, teorie a argumenty mohou být uvedeny v článku pouze tehdy, pokud již byly publikovány důvěryhodným a respektováním nebo jinak ve vztahu k tématu společensky významným zdrojem,“ stojí psáno v pravidlech té nepochybně cenné a užitečné internetové encyklopedie. Jen občas skutek utek’.

Když můj syn kdysi pochopil, že námi oběma milovaný Otto může být leda předmětem dědictví, a to je v nedohlednu, pořídil si jeho faksimile. Ani neví, jak mě tím tenkrát potěšil. Můj patnáctiletý vnuk už přečetl haldu knih, kamarádí se s klasickými encyklopediemi (včetně Otta) a taky mi tím dělá radost. Přemnoho jeho vrstevníků však snáší tištěné slovo ještě tak v ko-

miksech. V jejich zájmu bychom s tím měli my starší něco dělat, dokud je čas.

A není proč nad nimi lámat hůl. Čas je vždycy. Hledat a objevovat pravdivé informace se jeden každý z nás učí po celý život. Aby nebyla mýlka, v leccems se pro změnu můžeme poučit také my. I od těch nejmladších.

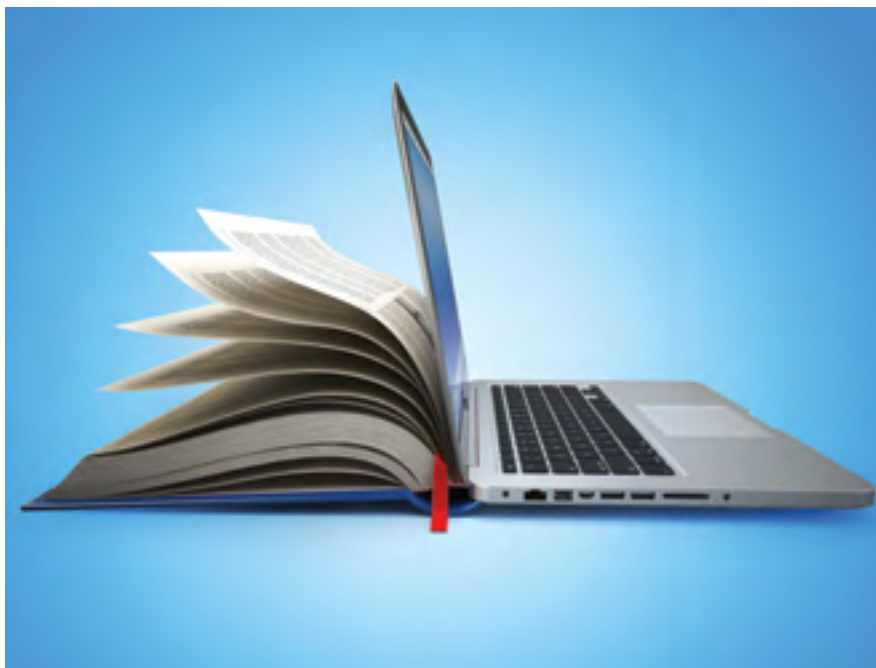
Ono to v záplavě všemožného balastu – před kterým není zdaleka imunní ani to tištěné slovo – nikdo z nás nemá ani trochu snadné. To jsme si docela nedávno mohli ověřit ve dnech kolem prezidentské volby. Ale oddělovat zrna od plev, a nejenom tehdy, když se chystáme k volebním urnám, to už musíme každý sám.

Mimochodem: Uvnitř XVI. svazku Ottova slovníku má heslo Machiavelli 85 řádek. V některých (pravda, skromnějších) encyklopediích vydaných v osmdesátých a devadesátých letech ani jeden. To jen, abychom nebyli příliš shovívaví ani k tištěným zdrojům poznání...

Text: Miloslav Jenšík

Foto: Shutterstock

**Hledat
a objevovat
pravdivé
informace se
jeden každý
z nás učí po
celý život.**

Nestěžuj si, změň to!

Když se ti něco nelíbí, tak to změň.

Když to nemůžeš změnit, změň svůj postoj. Nestěžuj si.

Maya Angelouová

Ruku na srdce, kdo z nás si párkrát za den nepostěžuje, nezanadává, nezabrble, nezakritizuje... Průměrný člověk si prý stěžuje asi patnáctkrát až třicetkrát denně, takže jen v naší republice to je okolo šesti miliard stížností měsíčně! A teď si představte, kolik stížností projde ústy všech obyvatel naší planety za jeden jediný den! Přitom stěžováním si nepomůžeme, jen otrávíme život sobě i našemu okolí. Takže – pojďme si nestěžovat! Jakmile si přestanete stěžovat, přitáhnete si do svého života pozitivní věci a budete šťastnější. Má to tu výhodu, že každý můžeme začít sám u sebe a vlastně k tomu nic nepotřebujeme. Ovšem jsou tu i pomocníci, kteří nás mohou nasměrovat.

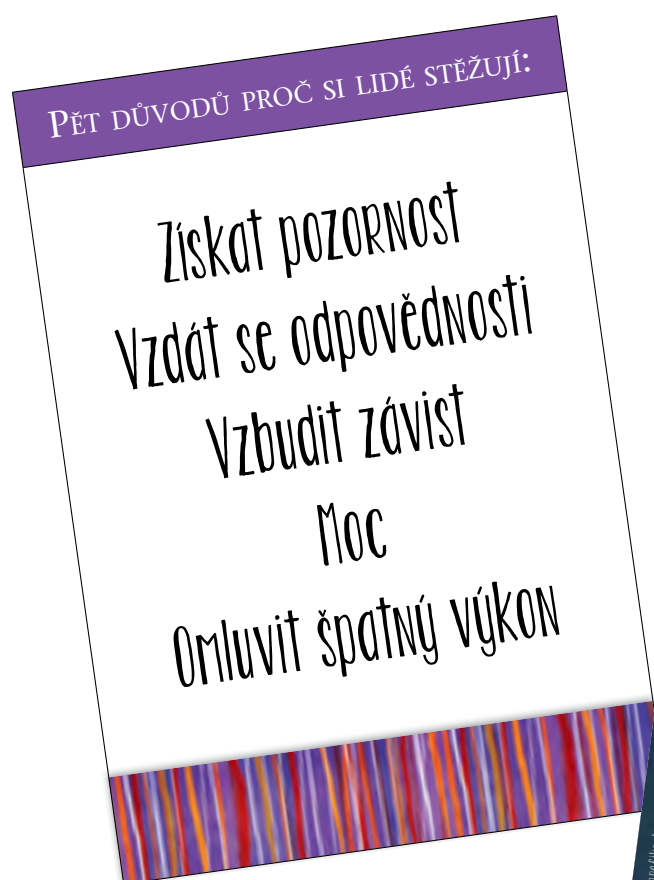

Kniha Willa Bowena a fialové náramky

Program světa bez stížností začal už před téměř dvanácti lety, kdy Will Bowen, autor bestselleru Svět bez stížností, rozdal prvních 250 fialových náramků, aby lidi motivoval k pozitivnějšímu myšlení.

Jeho metoda je jednoduchá: navléct si fialový gumový náramek na jedno zápěstí a při každé stížnosti si ho přendat na zápěstí druhé. Podle vědců trvá vytvoření návyku 21 dní. Ten, kdo zvládne si po tu dobu nestěžovat, nekritizovat, nepomlouvat, si prý vytvoří nový návyk – jeho svět se stane světem bez stížností.

Ovšem počítejte s tím, že těch 21 dnů to trvat nebude. Většině lidí trvá i půl roku a víc, než zvládnou nestěžovat si tři týdny v jednom kuse. Takže se nevzdávejte a vytrvejte. A pamatujte si: přendat si náramek na druhou ruku není žádná ostuda!

Ve dvou se to lépe táhne a v týmu ještě snadněji

Mezi lidmi už je přes 11 milionů nestěžovacích fialových náramků ve více než stovce zemí. K programu se můžete přihlásit sami, s rodinou, přáteli nebo celá školní třída, škola, pracovní kolektiv, firma. To už záleží na vás. Informace včetně programu Škola bez stížností a nejrůznějších balíčků pro učitele najdete na www.nestezujsi.cz.

Mimochodem, knížku u nás vydalo nakladatelství Synergie Publishing SE. Jeho majiteli Robertu Gajdošovi se náš projekt Srdce s láskou darované líbí natolik, že máme pro letošní vítěze překvapení: školní týmy obdrží od Roberta balíček Škola bez stížností, tedy knížku a fialové náramky pro všechny členy kolektivu.

A zákaz stěžování jsme vyhlásili i v redakci AGE a celém našem vydavatelství.

*Text: S využitím podkladů Synergie Publishing SE připravila Jana Jenšíková
Foto: archiv Synergie Publishing SE*

Často kladené otázky

Není zdravé si občas trochu postěžovat a zanádat, a tak „upustit páru“?

Není. Vědecké studie ukázaly, že „vypouštění páry“ ve výsledku jen ještě víc rozruší stěžovatele, a navíc vyvede z míry všechny ty, kdo mají tu smůlu, že jsou zrovna u toho.

Jak můžu přimět někoho druhého, aby si přestal stěžovat?

Benjamin Franklin řekl: „Tím nejlepším kázáním je dobrý příklad.“ Až si vy sami přestanete stěžovat a díky tomu se vám začne měnit váš život k lepšímu, bude to inspirovat všechny kolem vás, aby udělali totéž.

Když si postěžuju v duchu, ale neřeknu to nahlas, musím si také přendat náramek?

Nemusíte. Náramek se přendává na druhé zápěstí jen tehdy, když si postěžujete nahlas.

S Jiřím Stivínem o odvaze poznávat život aneb

Dají-li vám nalinkovaný papír, pište napříč!

Kam se chodí pro originalitu? Pro návod jsme si zašli za králem jazzové improvizace a originality Jiřím Stivínem. „Do fantazie a taky do minulosti. Taky to člověk musí mít svým způsobem v krvi, v genech. A hlavně rád říkám, že dají-li vám nalinkovaný papír, pište napříč! Což není myšleno jako anarchie! Dělejte to prostě jinak, po svém. Je v tom určitá odvaha. Aby ji člověk měl, musí mít chuť poznávat život ze všech stran,“ odpovídá Jiří Stivín, jemuž chuť a odvaha rozhodně nechybí ani v pětasedmdesáti.

Tak popořádku: Jak se chlapec Jiří Stivín dostal k muzice? A proč si vybral zrovinka dřevěné dechové nástroje? Cvičil jste pilně, nebo to šlo hned ze začátku samo?

Začnu od konce. Pilný jsem nebyl, žák jsem byl velice špatný, dá se říct, že jsem celý život proletošil. Jako dítě jsem začal hrát na housle a to mě strašně nebavilo, takže jsem si řekl, že s hudbou nechci mít nic společného. Začal jsem chodit do skautu, závodil jsem na plachetnicích a různě jsem sportoval. Měl jsem štěstí, že máma byla herečka, pořád někde na zkouškách nebo po představeních, takže jsem byl doma sám a dělal jsem si, co jsem chtěl. Dokonce jsem se díky ní dostal omylem na gympl, protože jinak by to s mým prospěchem nešlo. Ale pan řídící školy byl velký divadelník, a když zjistil, že jsem syn herečky Evy Svobodové, tak mě vzal. Na Santošce jsem kupodivu i odmaturoval, i když jsem tam vlastně moc nechodil.

A co ta hudba?

Jak jsem říkal, na housle jsem brzy zanevřel, ale aspoň jsem se naučil noty. Ve skautu jsem pak začal hrát na kytaru. A potom na zobcovou flétnu, tu mi dala moje sestra Zuzana, která studovala herectví a moc ji nechtěla. Zjistil jsem, že se na ni dá zahrát všechno možný. Zobcovka je zajímavá, protože má osm *direk* a tím to hasne! Přitom má rozsah víc než dvě oktávy chromaticky. Dá se na ni hrát jazz, na který jsem rád chodil, takže jsem ho na tento historický nástroj zkoušel, což mě baví dodneška. Je to svým způsobem taková anomálie.

A pak jsem přes Milana Munclingera, což byl slavný flétnista a šéf barokní skupiny Ars redi-viva, začal mít rád i starou muziku. On mi řekl, že když hraju na tu zobcovou flétnu, měl bych hrát i Vivaldiho koncerty. Já do té doby vůbec nevěděl, že Bach, Vivaldi nebo Telemann psali pro tenhle nástroj tak skvělou muziku. A už jsem u toho zůstal. Zkusil jsem hrát i na saxofon. No, a pak už to šlo nějak samo...

A kdy se jinoch Jiří Stivín dostal k jazzu? Díky komu nebo čemu?

Díky jedné krásné ženské, do který jsem se zamiloval. To když jsem chodil na gympl, byla tam jedna krásná holka, moje první láska. A ona chodila na jazz, bylo to někdy v roce 1958. Každý čtvrtek se hrálo na Štvanici na stadionu v jedné kavárně. Nejprve Studio 5, Karel Velebný, Luděk Hulan a další. Jazz mě moc nebavil, chodil jsem tam jen kvůli ní. Pak jsme se rozešli, ale já tam chodil dál, co kdyby náhodou přišla... A při

té příležitosti jsem se tam seznámil s těma skvělejšíma muzikantama. To už jsem hrál na zobcovou flétnu. Řekli mi, abych na ni zkusil hrát jazz. Pak jsem zkusil i saxofon. Co kdyby tam přišla? Tak jsem cvičil a cvičil. No, a potom jsem tam už i hrál. Začínal jsem tehdy s rockovou skupinou Sputniki, což byla jedna z prvních rockových kapel šedesátých let. Ale nejvíc se mi líbil jazz, založili jsme Jazztet, potom Jazz Q Praha a pak už svou vlastní kapelu.

Díky armádě profesionálem

Kdy jste se stal profesionálním hráčem?

Za to vlastně může vojna. Když jsem skončil FAMU jako kameraman, měl jsem jít na dva roky do Litoměřic na vojnu. A náhodou jsem potkal dirigenta Vladimíra Válka, který zakládal v Armádním uměleckém souboru vojenský ansámbl. Zeptal se mě, že když hraju na ten saxofon, jestli k nim nechci jít. A já strašně rád šel, nechtěl jsem se z vojny ulejt, ale prožít ji trochu jinak. Naštěstí v Českém armádním filmu, kam jsem měl jako kameraman nastoupit, nebylo ten rok místo. Tak jsem dva roky prožil jako saxofonista a flétnista ve vojenském uměleckém souboru. Skamarádil jsem se tam s dalšíma muzikantama a zůstal jsem u muziky. Karel Velebný si mě pak vzal k sobě do kapely, vzniklo

Nejradši mám
nástroj, na
který zrovna
hraju.

>>

> Jiří Stivín hraje pro děti
moc rád...

> >
... a moc rád je učí
improvizovat; třeba zahrát,
co měly k obědu

Vždycky můžete najít svou
lásku; se svou manželkou
Lenkou se „našli“ teprve
nedávno

v

Divadlo Járy Cimrmana, kde jsme koncertovali a kde jsem si mimochodem zahrál i ženskou roli. A takhle jsem zůstal u jazzu.

V čem vidíte jeho budoucnost?

Všechno se mění dobou, stejně jako ve vážné hudbě. Jazz prošel určitým vývojem a v současné době už je to tak, že se smí všechno. To je potřeba. Jazz má jednu výhodu, že žije improvizací. Do té doby, než vznikl, byla improvizace jenom v lidové muzice a zanikla ve vážné hudbě, protože příchodem klasické muziky se přestalo improvizovat. Ale v předbarokní a barokní muzice to bylo běžné. Jazz je samozřejmě geniální objev dvacátého století a improvizace je v něm jako koření. Někdo třeba řekne: „Jazz se mi nelíbí, jednou jsem ho slyšel, ale není to ono.“ Ale neuvědomí si, že je to vždycky jiný, každá kapela je jiná, každý koncert je originál. Improvizace, která už se nikdy nebude opakovat. Samozřejmě, jsou lepší a horší muzikanti, ale nemůže se to sekat do jednoho pytle.

Největší nasazení v každém okamžiku

**Jaké jste byl vlastně dítě, syn, jaký jste manžel
či otec? Ale upřímně. Báví vás hrát svoje
životní role stejně jako jazz?**

U mužských je to něco jiného. Znáte teorii krabic? Mužský mají tu krabici vždycky jenom jednu, na rozdíl od ženských, které dokážou těch krabic zvládnout víc. Když je chlap v krabici, tak nedej bože, aby mu do ní někdo lezl. A naplno se dokáže věnovat jenom jedné činnosti. Takže když hraju jazz, v tu chvíli prostě jenom hraju a to, že jsem manžel nebo otec, je mi úplně jedno. V ten moment myslím jenom na jazz.

(V tu chvíli panu Stivínovi číšníci přinesli hovězí guláš na víně: „Guláš?“ halekal číšník. „Gulám, já gulám!“ odpověděl Jiří Stivín a s chutí se pustil do jídla.)

Tak povídejte. Vlastně já povídám! Počkat, kde jsem to skončil? Jo, u těch krabic.

Podobně když se mě někdo zeptá, jaký nástroj mám nejradši, vždycky odpovím, že ten, na který zrovna v tu chvíli hraju. A je to pravda. Člověk by měl všechno dělat s největším nasazením a užívat si to zrovna v ten moment, kdy se to děje. Vztah k manželství a k rodině je o něčem jiném. Ale asi jsem nebyl zrovna vzorný otec, protože jsem pořád někde hrál, po večerech pracoval.

**Za to půlstoletí, kdy lidem rozdáváte radost
z bravurního zvládnání desítek možných**

i nemožných nástrojů, jste zahrál miliony not před desítkami spoluhráčů. S kým se vám hrálo nejlépe?

Zahrál jsem si s ledaským, i se zahraničními kapelami. Je to hlavně o tom, jak si navzájem sedneme, jestli jsme naladěni na společnou notu. Já hrál se všemi muzikanty, kteří hrají u nás a v evropským jazzansámblu, tam patří třeba Charlie Mariano, slavný saxofonista, nebo Philip Catherine. A u nás mám svou kapelu, se kterou děláme věci inspirované lidovou muzikou a jazzem, moc nezkoušíme, ale občas si zahrajeme na festivalu nebo v jazzovém klubu. Svého času jsem se hodně věnoval jazzu, který byl úplně jiného ražení. Říká se mu free jazz, to nemá ani harmonii, ani melodii, ani rytmus. Je to něco jako abstraktní umění. S tím jsme s mým triem začínali. V současné době se to zase obnovuje jako třeba hudba k němým filmům. To se občas sejdeme a impro-

vizujeme. Jinak mám ve Všenorech Centrum pro improvizaci v umění, které teď bude slavit dvacet let a v dubnu budeme mít padesátý workshop. To je jenom o improvizaci a myslím si, že si zaslouží, aby byla mapovaná a aby se provozovala.

Jste nepřekonatelný mistr improvizace. Nemohu se nezeptat, i když vím, že se na to nám, běžným smrtelníkům, kteří potřebují noty, jen těžko odpovídá: Jak to děláte? Přepne se ve vás něco a ten génius uvnitř

si jede po svém, aniž byste ho řídil a rušil přemýšlením? Nebo je to dřina, kterou nedáváte najevo?

Je to o fantazii a odvaze. I vy můžete improvizovat z fleku. Hned teď můžete být nejlepší improvizátorka na světě. Každý je takovej improvizátor, jaký je jako osobnost. To samé je s pohybem nebo malováním.

Můj tatínek opatruje doma LP ze živého koncertu Tandemu s Rudolfem Daškem (Fidličky) z jazzového festivalu v Lublani, tuším, že z roku 1976. V čem byla tahle spolupráce výjimečná?

Rudolf Dašek byl skvělej. My jsme vůbec nevěděli, že se ten koncert nahrává. Byl tam jeden slavný americký kytarista, Barney Kessel, a řekl mi: „Hochu, ty máš hrozný štěstí.“ A já se zeptal jaký. A on: „Ty máš kytaristu, kterej hraje pro tebe.“ To bylo právě výborný, že jsme si sedli, že mě podporoval. Nebyli jsme jako dva kohouti na jednom smetišti, ale byli jsme tandem. Hráli jsme spolu dlouho a nahráli společně ještě spoustu muziky.

Jste schopni udělat flétnu či foukátko na podobném principu prakticky z čehokoliv. Jaký materiál považujete za svůj největší majstrštyk?

Nejjednodušší věci se dělají z umělé hmoty, dřív se všechno dělalo ze dřeva. Já mám třeba trubky ze záchodu, ze kterých si vyrábím flétny. Ale to bylo spíš z nouze. Jednou jsme točili pro íránského šáha Muhammada Rezu Pahlavího, kterému jsme říkali Rezavý Pohlaví. On si u nás nechával točit audiovizuální pořady. Chtěl, aby tam zazněla jejich flétna nai, na kterou jsem neuměl. Tak jsem si ji vyrobil a hrál na ni s Českou filharmonií. Oni se divili, že jsme sehnali hráče na tuhle flétnu, a vůbec nevěděli, že to je trubka od záchodu. Mám ji pořád doma a stále na ni hraju, protože mě baví její zvuk.

Mladým nejde moc radit

Kulatiny nejsou ve vašem případě zhola žádný věk. Přesto: čeho chcete v muzice a v životě ještě dosáhnout? Je nějaká muzikantská oblast nebo i zcela odlišný sen či koníček, na který si brousíte nátisk?

Ta krabice, kde nic není, je ideální; čím déle člověk vydrží v tomhle módu nicnedělání, tím je to lepší. Ale mám takový rest, že jsem nikdy nenapsal knihu o improvizaci ani o zobcových flétnách. Toho bych se chtěl zhostit, jestli to ještě stihnu. Teď mám trochu jiné představy o tom,

Jiří Stivín (75)

Nezaměnitelný šoumen, nedostižný improvizátor, originální, nezapomenutelný, vyčnívající a přečnívající, vtipný v životě i v hudbě, kterou po světě rozdává radost už skoro šest desítek let. Tvídové sako s kapsičkami naplněnými všemožnými pískátky a flétničkami, placatá čepice „stivínka“ jako neomylné poznávací znamení jednoho z největších a nejznámějších českých muzikantů současnosti. S toutéž vervou a pedantskou precizností hraje jazz stejně jako barokní mistry, předvádí dechberoucí bravuru a drive na předních světových pódii stejně jako v domově důchodců. Multiinstrumentalista, věčný hledač, autor, pedagog a propagátor. Prostě – dábel ze Všenor.

^
Jiří Stivín se svými dcerami

**Svoje Srdce
bych daroval
společenství
osamělých.**

jak dělat barokní muziku. Samozřejmě, s věkem se ztrácí technika, mladí muzikanti jsou daleko pružnější a zajímavější. Ale člověk by měl mít svůj osobní názor na věci, což já mám, tak ho ještě chci zachytit.

V čem je zralost přínosná? Chce se vám zmoudřet, nebo máte ještě čas?

Já jsem pořád puberták. Kvůli tomu jsem nikdy nebyl vzornej otec ani dědeček. Jsem spíš takovej nárazovej. Děti za mnou občas přijedou nebo jdu s klukama na nějakou žranici. Zralost je spíš v tom, že si člověk uvědomuje, že nějaký věci nezmění, a přijde na to, jak to ve světě chodí. Mladým nejde moc radit, člověk jim může říkat svůj názor, ale oni si to musí sami prožít. Pamatuju si, jak jsem jednou chtěl něco vysvětlit Markétě. Když už hrála asi deset let, přišla a chtěla něco vysvětlit, ale to už jsem jí říkal před deseti lety. Dětem jdou rady dospělých jedním uchem tam a druhým ven. Ale když se na něco samy zeptají, tak člověk musí všeho nechat a jít jim to vysvětlit.

Jste otcem talentovaných dětí, které jsou různými způsoby kumštem políbené. Jak prožíváte jejich kariéru? Zahráli jste si někdy všichni pospolu?

Jejich kariéru samozřejmě prožívám, ale společně muzicírujeme málo. Je pravda, že často hraju se svým synem Jirkou, který hraje na bicí v mém

kvartetu. Adam se k nám občas přidá na basu. S Markétou hráváme na flétny vážnou hudbu, když máme pravidelně v listopadu koncert k počtě sv. Cecílie v Rudolfinu. Jirka tam vždycky hraje na bicí a Zuzana občas něco přednese nebo i zazpívá. Takže nárazově si takhle zahrajeme, ale nějakou rodinnou kapelu nemáme.

Jak vnímáte roli našich médií – rozhlasu, komerčních rádií či televizi – ve formování hudebního vkusu české populace? A co s tím? Když se o víkendů připojím k nějakému internetovému rádiu vysílajícímu klasickou hudbu nebo jazz, je nás tam v celičce republiky třeba dvacet.

Ono je to tak, že když se vám něco desetkrát zopakuje, tak se vám to začne líbit. Když vám něco hořem dolem strkají do hlavy, tak si na to určitá část populace zvykne a chce to znova. My jsme byli vychováni přes uši, nebyla televize. V současné době chtějí všichni všechno vidět. Vy až jednou budete televizní redaktorka, tak vás všichni budou chtít vidět a ten zvuk půjde jenom jako background. Lidi neumějí poslouchat. Děti jsou od malička zaplavovány hudbou, takovou tou moderní, obecnou, tím šumem. Přijdete do supermarketu a tam hraje muzika. Lidi už neumí být zticha, je to pro ně jako hluk, neví, co s tím mají dělat. Podle mě je to nebezpečný a manipulovatelný. To bylo svým způsobem vždycky, ale teď je to mnohem víc. Ale ten systém, jak se to řídí, na ten jsem nepřišel dodneška, ten je mi opravdu záhadou.

Vrcholí už čtvrtý ročník naší celostátní soutěže Srdce s láskou darované, ve které tisíce dětí vyrábějí pro někoho společně Srdce, aby mu je pak darovaly a udělaly mu radost. Komu byste daroval to své Srdce?

Abych pravdu řekl, už mockrát jsem hrál v různých domovech pro seniory. Myslím si, že toho není nikdy dost. Spíš obecně, svoje Srdce bych daroval společenství osamělých, protože spousta lidí je osamělých. Někdo si to třeba neuvědomuje, ale já si myslím, že by si to zasloužili. Nedávno jsem se zúčastnil projektu Ježíškova vnoučata, kdy si nějaká paní z Domova pro seniory v Klatovech přála se se mnou setkat. Tak jsem jim tam rovnou udělal koncert.

Za redakci AGE vám přejeme ještě hodně splněných snů a darovaných Srdcí.

Text: Štěpánka Kotrbová

Foto: Petra Skoupilová a archiv Jiřího Stivína

Lucie Ernestová: Hudba

Hudba je dar přinášející radost a harmonii.

0 nepálských láskách aneb Důležité je nebát se neúspěchu

^
Michaela se „svými“
nepálskými dětmi

Neúspěch za neúspěchem – tak nazývá svoji cestu Michaela „Mysha“ Gautam, úspěšná podnikatelka a také provozovatelka a hlavní sponzorka domova pro desítky opuštěných dětí v Nepálu. Máma tří dětí, která na mateřské se dvěma dětmi za zády vybudovala firmu s obratem až 50 milionů korun, je vášnivou propagátorkou teorie, že světu nejvíc prospějeme, jestliže budeme dělat to, co nás naplňuje. I kdyby to na první pohled vypadalo jako omyl.

Začalo to u váhy

„Dokázala jsem věci, o kterých mi mnozí tvrdili, že jsou nemožné. S kojencem na rukou jsem založila e-shop s módou z Nepálu a vydělala miliony. Za ty jsem otevřela dětský domov pro opuštěné děti. Dnes miluju svůj život se vším všudy. Našla jsem harmonii mezi prací a rodinou. Cestujeme, poznáváme svět, podnikám a cítím, že realizuji své poslání na Zemi,“ vypráví Michaela v Praze u skleničky vína a já se zajímám, kde to všechno začalo a jakou cestu muse-la posledních devět let ujít.

Na začátku byla prý chuť cestovat a zkusit delší dobu žít ve třetím světě. Nejprve chtěla do Afriky, ale nakonec ve svých dvaadvaceti odjela do Nepálu učit angličtinu s cílem hlavně zhubnout. „Samozřejmě všechno dopadlo jinak. Nezhubla jsem, ale mé srdce si získaly místní opuštěné děti. Vrátila jsem se domů s touhou něco pro ně udělat, aby měly šanci na lepší život. Zajistit jim zázemí a kvalitní vzdělání, což je pro mnoho z nich největším snem,“ usmívá se Michaela.

Zn.: Hledám důvěryhodného Nepálce

„Založit u nás neziskovou organizaci je mnohem snazší než založit domov pro opuštěné děti v Nepálu. Překonat spoustu místních nejen legislativních překážek znamenalo najít důvěryhodného Nepálce, který to celé zastřeší, protože jako cizinka jsem to sama udělat nemohla. Než se tohoto poslání ujal můj současný manžel, prošla jsem si různými peripetiemi, mezi nimiž nechybělo ani vydírání,“ vzpomíná na své první kotrmelece.

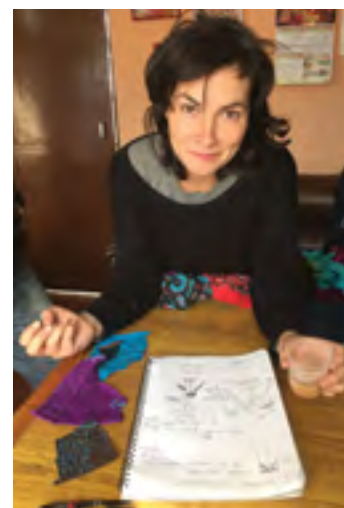
Co ji tedy přimělo, aby to nevzdala? „Vlastně ani nevím, pro mě to bylo úplně přirozené. Na začátku jsem vlastní děti neměla, ale děti jsem měla vždycky ráda a chtěla jsem nějaké adoptovat. Toho plánu jsem se nevzdala, i když mám už dnes tři svoje. Nepálské opuštěné děti, které jsem poznala, jsem si zamilovala a chtěla jsem jim pomoci. A dnes za ně i celý projekt cítím velkou zodpovědnost. V dětském domově končí v Nepálu podobné děti jako u nás, s tím rozdílem, že tam často alespoň jednoho rodiče mají. Těm se ale o ně nemůže nebo nechce postarat a pak se v lepším případě přesouvají od jednoho příbuzného k druhému a místo do školy chodí pracovat na pole, v horším případě jsou na ulici a žebrají,“ vysvětluje Mysha, jak se žije dětem

na druhém konci světa. V jejich dětském domově se starají o několik desítek dětí. Ti, kteří jím prošli před téměř deseti lety, jsou teď již dospělí, naučili se dobře anglicky, mají za sebou maturitu a mnozí z nich dál studují, což je u většiny nepálských dětí nedosažitelný sen.

Podnikání s čistým srdcem

Ještě před tím, na úplném začátku, byla touha podnikat, stát na vlastních nohách. Když se Michaela vrátila zpátky do České republiky, došla k tomu, že se pomoci nepálským dětem chce věnovat naplno, ale že jí připadá nefér brát si plat z peněz, které by poslali případní sponzoři na dětský domov. Proto založila internetový obchod s nepálskou módou, který živí nejen ji, ale současně ziskem z prodeje také z velké části financuje dětský domov. A přitom se podařila ještě další skvělá věc: přirozeně vytvořit férový obchod, a dát tak práci a spravedlivou mzdu nepálským švadlenám.

Naplnilo se, čemu Mysha celým srdcem věří: musíte prodávat něco, o co lidi stojí. Dávat hodnoty. Podnikat s čistým srdcem, ku prospěchu světu. O tomtéž byl ostatně po celý život přesvědčený i Tomáš Baťa, v mnohém její velký vzor: „Dobrý obchod je takový, který přinese užitek všem zúčastněným stranám.“ A funguje to!

Michaela „Mysha“ Gautam (31)

Máma tří dětí, zakladatelka a majitelka firmy s nepálskou módou Thao.cz, zakladatelka neziskové organizace Thao, která provozuje a sponzoruje domov pro desítky opuštěných nepálských dětí.

michaelagautam.cz

< Michaela se svými dvěma staršími syny Theem a Leem

„Věříme v důležitost vzdělání a skutečného přehledu, a proto všem našim dětem platíme školné na soukromé škole. Bez něj děti v dnešním Nepálu, kde je nejsilnější ekonomikou turismus, nemají šanci svůj život změnit k lepšímu. Poskytujeme jim dále ubytování, výchovu, jídlo, oblečení, hygienické potřeby... Víme, že nespasíme svět, ale nesmíme se s tím nedělat nic.“

neziskovka.thao.cz

Myshu na její cestě drží, že dělá to, co miluje. Jakou zkušenost za uplynulé roky udělala? „Jako každý, kdo se pustí vlastní cestou, jsem zjistila, že první krok je těžký, ale těžkých jich může být i sto milionů a důležité je vytrvat. Řídím se rčením, že nakonec vždycky všechno dobře dopadne. A jestliže to dobře nedopadlo, tak to potom ještě není konec.“

Ale ještě zpátky k podnikání. Jak je možné ho skloubit s výchovou dětí? Mysha má na to jednoznačný návod: „To nejzásadnější bylo pro mne vyrovnat se s tlakem okolí, ale hlavně se svým vlastním přesvědčením o tom, co to znamená být ‚správná matka‘, že naší společností nastavené modely nemusí být nejlepší pro každého. Poznala jsem, že spokojená matka je pro celou rodinu mnohem lepší než ‚dokonalá‘ uštvaná a frustrovaná žena. Zjistila jsem, že čas, který věnuji tomu, co miluji, a přitom stoprocentně naslouchám vlastním dětem, se zvláštním způsobem násobí. A ráda bych inspirovala další ženy, že je možné jít vlastní cestou a být šťastná.“

Poznala na vlastní kůži, že kdo nic nedělá, nic nezkazí. Neúspěchy bere jako informace. V životě totiž neplatí, že „těžko na cvičišti, lehký na

bojišti“, život žádná cvičiště nemá. Zastavit se, neriskovat – to je cesta, jak se vyhnout selhání, ale je to jako stát na pouti, koukat na atrakce a žádnou nezkusit.

Poznala, že je v pořádku to občas „nedávat“, protože ani ti nejsilnější z nás nejsou silní celý život. „Nepředstavujme si život jako jeden velký happy end, každý z nás bojuje s vlastními limity a překážkami.“ A jak nám prozradila, musela se například vyrovnat s rozpadem prvního vztahu, při prvních charitativních pokusech v Nepálu ji obrali, prodělala na špatné investici, málem jí zkrachovala firma a někdy ji přepadne strach...

Momentálně píše knihu *Mé nepálské lásky*, která vypráví o její cestě. Měla by vyjít ještě letos. Chce inspirovat a motivovat ty, kteří o to stojí. A má další velké plány. Například ještě více rozvinout v Nepálu férové dílny s originální módou a založit vlastní školu.

Tak přejeme do všeho hodně štěstí a radosti!

Text: Kateřina Jelínková

Foto: archiv Michaely „Myshy“ Gautam

>
Michaela s manželem

*J*edno z předních českých divadel
je tu s námi už 55 let!
A zůstává také patronem naší soutěže
Srdce s láskou darované.

Jan Schmid

Předsedou poroty je tvůrce
a zakladatel Studia Ypsilon Jan Schmid

Do soutěže Srdce s láskou darované se dále zapojí:

Martin Dejdar

Petr Vacek

Jan Jiráň

Jiří Lábus

Markéta Plánková

Pavel Nový

Jana Synková

Petr Vršek

Jsme jedna velká česká rodina
v Itálii: učitelé, děti, rodiče,
krajané. Jsme spolu rádi,
a proto nám to funguje

Dvě stě kilometrů do školy, a ještě k tomu v sobotu?

Ano, v české škole v Miláně dokonce s chutí!

Představte si děti, které po náročném týdnu, kdy v italských školních zařízeních tráví většinu dne, v sobotu ráno nadšeně vyskočí z postele a do školy se vyloženě těší. Tentokrát však do té české. České školy Milán. Vím to. Jsem jejich ředitelkou, i když pro všechny – malé i velké – jsem prostě a jednoduše Soňa. Zním každého žáčka jménem stejně jako jejich rodiče, prarodiče i zvířecí miláčky. Zním jejich silné stránky, úspěchy i bolístky. A už čtyři roky vstávám a usínám s pomyšlením na ně. Není to moje zaměstnání, je to poslání.

Naprostou většinu našich žáků tvoří děti ze smíšených česko-italských rodin. V některých případech se jedná o rodiny české, které jsou zde pracovně. Objevuje se ale i fenomén „třetí generace“, kdy je českým občanem jeden z prarodičů, a jeden z rodičů žáka má tedy české kořeny, ale už se narodil a žije v Itálii. Všechny tyto děti jsou minimálně bilingvní, i když typ bilingvismu, jakož i úroveň znalosti českého jazyka se dost liší.

Když tento projekt startoval, dětí se scházelo šest. Dnes, ve čtvrtém školním roce fungování, už je to skoro desetinásobek! Dojíždějí k nám žáci nejen z Milána a jeho blízkého okolí, ale ze všech koutů Lombardie a dokonce i z ostatních přilehlých regionů. Jezdili byste do školy téměř dvě stovky kilometrů tam a stejně nazpátek? A vidíte, třeba našim žákům z Verony tak silná motivace nechybí. Stejně jako těm z Turína či Alessandrie.

Když je práce zábavou

Známé přísloví „Nejdřív práce, potom zábava!“ jsme si upravili tak trochu po svém. Práce je pro nás jednoduše zábavou. Zásluha patří především skvělému pedagogickému týmu. Vyučující, kteří by měli předepsané pedagogické vzdělání, není v zahraničí lehké najít. Obvykle vykonávají úplně jiné povolání. Jedno však nutně mít musí: velikou lásku k dětem. Tu nenasimulujete. Děti mají radary. Vycítí, pokud nejste autentičtí.

Česká škola Milán je tzv. doplňkovou školou. Fungujeme o víkendech: výuka probíhá v sobotu jednou za 14 dní a doplňují ji další činnosti a nadstavbové akce. Vyučujeme český jazyk a literaturu, dějepis a zeměpis českých zemí.

A teď si zkuste představit, že všechno to, co se děti doma v České republice v těchto předmětech učí po celý školní rok, musíme u nás zvládnout během několika málo sobot. Naučit se (děti) a naučit (vyučující).

K tomu jsou zapotřebí dva základní předpoklady: schopnost hledat neustále nové alternativy a co nejefektivnější metody a způsoby vyučování a obrovská motivace. A to máme já i moji kolegové neustále na paměti, když vymýšlíme, jak děti co nejvíce naučit a jak jim to co nejvíce zpříjemnit.

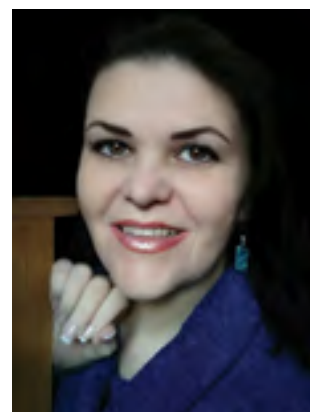
V naší škole si děti v lavici moc neposedí. Hrají si, soutěží, vyrábějí, tančí a zpívají... A přitom absorbují pořádnou dávku češtiny i gramatic-

kých pravidel a jevů. Většina z nich na konci českého školního roku vykonává zkoušky z těchto předmětů ve své české kmenové škole a dostává české vysvědčení. Objevují se na nich jedničky, maximálně dvojky. Tak úspěšní naši žáci jsou!

Hrdost na české kořeny

Naším dalším cílem je kromě vlastní výuky v rozsahu požadavků Rámcového vzdělávacího programu MŠMT ČR přirozeně posilovat povědomí dětí o českých kořenech, seznamovat je s českými tradicemi, historií a kulturou, ale také navazovat vědomí soudržnosti mezi českými krajany, a tím přispívat k rozvoji komunity. K tomu slouží nadstavbové aktivity, které jsou otevřené nejen našim žákům, ale i všem ostatním krajanům dětem a jejich rodinám, i starším krajanům.

Máme spoustu projektů. Třeba loni jsme se vydali po stopách Marie Terezie zde v Miláně, pravidelně se účastníme vypsaných českých dětských soutěží, navazujeme spolupráci se školami v České republice, slavíme významná výročí našich dějin a pěstujeme naše české tradice. Podporujeme české čtenářství (naši knihovnu stále doplňujeme), účastníme se Noci s Andersenem spolu s ostatními českými školami a knihovnami a společně s některými českými komunitami v dalších zemích dokonce vydáváme časopis Krajánek pro české bilingvní děti ze všech koutů světa. Naši žáci do něj přispívají svými ilustracemi nebo informacemi o tom, jak se jim žije

Soňa Alfieri

Žije v Itálii už 25 let a je prezidentkou Spolku krajanů a přátel České republiky a ředitelkou České školy Milán. Je vdaná za italského občana a mají spolu dva syny. Ti také byli prvními, kterým se snažila předat svou lásku k rodnému jazyku a zemi. Chce spojit lidi navzájem a vytvářet mosty – mezi lidmi i mezi národy.

>>

Česká škola Milán přihlásila do naší soutěže Srdce s láskou darované hned tři soutěžní práce. Jak říká její ředitelka Soňa Alfieri, cíle, jimiž jsou podpora tradičních lidských hodnot, jako je láska, přátelství, rodina a vzájemná úcta, podpora týmové práce a rozvoj tvůrčích dovedností dětí i radost z vlastnoručně vytvořených výrobků, z darování a sdílení radosti v kolektivu, jsou totiž jejich škole přirozené vlastnosti.

^
Jedna ze soutěžních prací České školy Milán *Hrdé české srdce* a děti při práci (zcela nahoře)

právě zde v Itálii. Snažíme se přivést do Itálie českou kulturu – jezdí za námi spisovatelé, režiséři, výtvarníci, hudebníci a další zajímaví lidé, ale i někteří odborníci, kteří předávají své znalosti rodičům i pedagogům.

Jsmo velká česká rodina

Je toho opravdu obrovské množství, co zde pro krajanů a zejména naše děti děláme. Jsem pyšná na to, že se mi podařilo vybudovat plně profesionální školu, i když vše stále probíhá na zcela dobrovolné bázi. Všichni máme svá zaměstnání, životy, další aktivity. A ve volném čase vytváříme něco, co je a bude obrovským přínosem pro naše děti i pro naši rodnou milovanou vlast. Intenzivní české prostředí i v tomto koutu severní Itálie.

Bez jedné věci by to všechno ale nešlo: víc než škola jsme jedna velká česká rodina. Sedm báječných lidí z řad vyučujících, kteří ve svém volném čase vymýšlejí, vyrábějí didaktické pomůcky a v sobotu věnují svůj volný čas ne odpočinku, ale komunitě. Krajané. Rodiče, kteří nás podporují a aktivně se do života školy i komunity zapojují. Děti, které jsou nesmírně šikovné a motivované dál rozvíjet své schopnosti a nadání a především objevovat a posilovat své české kořeny a vše, co k nim patří. Všechno, co dobrovolně děláme, je vedeno nesmírnou a neutuchající láskou k češtině, k naší české vlasti, snahou o budování a udržování vazeb na ni a šíření jejího lesku i zde, v našem druhém domově, mezi italskými spoluobčany.

Nic z toho, co se zde pod mýma rukama zrodilo, jsem se neučila, ani jsem nikdy předtím nedělala. Někdy mám pocit, že jsem za poslední čtyři roky vystudovala hned několik vysokých škol – pedagogiku, psychologii, práva a legislativu, informatiku, management... Chodím spát pozdě v noci a brzo ráno vstávám, abych nic a nikoho neošidila. Počínaje svou rodinou. Ale výsledkem je úžasná a pospolitá česká komunita, jejímž tepajícím srdcem je právě naše česká škola, jakož i obrovská satisfakce vidět zde vyrůstat další generace, které – stejně jako já... jako my všichni zde... jako všichni ti, kdo nás z vlasti i tady podporují... mají v srdci neutuchající lásku k Čechům a českým kořenům a obrovskou hrdost na české úspěchy.

Text: Soňa Alfieri

Foto: archiv České školy Milán

Česká škola Milán

Je pulzujícím srdcem a jedinečným silným a stabilním agregačním centrem severoitalské krajské komunity. Projekt zaměřený na podporu rozvoje českého jazyka a českého povědomí u přirozeně bilingvních dětí pocházejících z česko-italských rodin žijících v Miláně, celé Lombardii i přilehlých regionech i na šíření povědomí a informovanosti rodičů o možnostech a metodách bilingvní výchovy se zrodil v lednu roku 2013. Z původního setkávání rodičů s dětmi došlo ve školním roce 2014–2015 k vytvoření vlastní české školy. V letošním školním roce otevřela ČŠM čtyři třídy pro předškolní věk, 1., 2. a 3. ročník, jednu smíšenou třídu, ve které je několik starších žáků (4., 7. a 8. ročník), a školní družinu.

V návaznosti na ostatní kulturně vzdělávací akce Spolku krajanů a přátel ČR a ve spolupráci i s ostatními institucemi se snaží zajišťovat různé nadstavbové aktivity doplňující vlastní pedagogickou činnost a seznamovat děti s důležitými českými tradicemi, zvyky a českou kulturou.

<https://www.czassoc-milano.org/česká-škola-milán/>

Srdce

s láskou darované
má svou hymnu

1/

*Srdce tluče pomaličku,
zamyslí se na chvíličku.
/:K srdci dětí najde klíč,
ví, že tma je dávno pryč.:/*

2/

*Dospěláku, ohlédni se,
uvidíš náš krásný svět.
/:Srdce láskou otevřené,
cestu, co je samý květ.:/*

Refrén:

*/:Srdce s láskou darované
podávám Ti na dlani.
Stačí dotek, pohlazení,
úsměv mraky odhání.:/*

Text, který vznikl na základě prací zaslaných do soutěže
Srdce s láskou darované, zhudebnil Jindra Fritsch.
Písničku si můžete poslechnout na stránkách www.srdceslaskou.cz

Nejvíc ze všeho si vážím života, říká veterán Petr Beck

Srdce s láskou darované jej dojalo

Bruntálský rodák Petr Beck říká, že zažil utrpení, jaké nedokáže vystihnout žádný film na světě. V závěru druhé světové války jej smrt a bolest doprovázely doslova na každém kroku. Nejprve to byl transport do dvou koncentračních táborů, pak poprava jeho nejbližších v Osvětimi a nakonec dramatický útěk z pochodu smrti. Místo odpočinku se jako ještě neplnoleťák přidal k sovětským vojákům a zůstal s nimi až do úplného osvobození naší země. Nesmírně si váží života, lidí, jejich skutků i projevů úcty. Ať už je to prezidentský Řád TGM nebo Srdce s láskou darované. Zhotovily jej pro něj děti z bruntálského Střediska volného času a po předání bezmála metrového srdce si Petr Beck udělal čas na rozhovor pro AGE.

Do transportu
jsem se
přihlásil,
chtěl jsem být
s rodinou.

Když váš celkový stav po pobytu v koncentračním táboře prověřovali lékaři, jejich prognóza byla dost pesimistická. Dnes je vám devadesát let, chodíte na nákupy, setkáváte se se známými a bývalými kolegy. Čemu a komu za to vděčíte?

Navzdory tomu, co jsem prožil, mohu říct, že jsem měl štěstí na lidi a okolnosti. S rodinou jsme před válkou žili v Bruntále, což bylo německé město a byl zde po všech stránkách zřetelný nástup henleinovců. Chovali se k nám

dost přezíravě. Když napětí sílilo, nakonec jsme se s rodinou přestěhovali do Rožnova a pak, to bylo v roce 1938, do Prostějova. Ale i tam jsme cítili jako Židé stále větší zákazy a omezení. Nesměl jsem ani chodit do normální školy. Ale měl jsem štěstí na jednoho člověka, pana Vilímce, který mě vzal do učení. Opravovaly se u něj elektrické spotřebiče. Nechal mě u sebe, i když už jsem tehdy musel nosit hvězdu. Byl to odvážný dobrý člověk, kvůli mě dost riskoval, ale bral to jako samozřejmost. Dodnes si ho velmi vážím i za to, že jsem se u něj vyučil elektrikářem, což mělo nesmírný vliv na můj další život.

Uplatnil jste během války elektrikářské řemeslo?

Naše rodina dostala příkaz nastoupit k transportu do Terezína na začátku července 1942. V Terezíně byl už můj strýc, který pomohl, abych se dostal k takzvanému elektroabteilungu. Pracovalo se na elektrických sítích, dokonce jsem tam mohl složit elektrikářské zkoušky – zkušební komisař byl jeden z vězňů, inženýr Weiss z Kroměříže. A členové elektroabteilungu nebyli zařazováni do dalších transportů.

> Při udílení městského
vyznamenání s bruntálským
starostou

Elektrikářské řemeslo mi paradoxně zachránilo život

Ale nakonec jste se v transportu ocitl.

Já jsem do transportu nebyl povolán, ale můj otec s maminkou a mladším bratrem ano. Proč jsem se dobrovolně přihlásil? Nechtěl jsem trhat rodinu, chtěl jsem být s nimi. Ani jsem nevěděl, kam jedeme. Jen ti, kteří se protlačili k okénku vagonu a přečetli si nápis Auschwitz, to věděli. Když nás vyháněli z vagonů, stál tam Mengele s několika esesáky a ukazoval buďto vpravo, nebo vlevo. Netušili jsme, co který směr znamená, a už vůbec jsem nemohl vědět, že to byl vůbec poslední transport do Birkenau. To bylo 28. října 1944. S tatínkem jsme se dostali doprava, maminka s bratrem doleva. Když nás nahnali do baráků a chtěli jsme vědět, kde jsou maminka s bratrem, vězni okolo jen ukazovali prstem do nebe.

Jaký byl váš další osud?

V rámci těchto hrůz jsem měl vlastně štěstí, pokud se to tak dá nazvat. Dostal jsem se v Osvětimi do elektrikářské pracovní skupiny, elektrokomanda. Bylo nás asi dvanáct, dílnu jsme měli v jediné zděné budově tábora. Vedoucím skupiny byl člověk polské národnosti, dohlíželi na nás čtyři esesáci. Stávalo se, že se z pracovních skupin mnoho vězňů nevrátilo, ale v elektrokomandu jsme bezprostřední hrozbu smrti nepociťovali.

Ovšem v lednu 1945 jsme museli nastoupit na pochod smrti. Opět jsme nevěděli, kam jdeme a co je cílem, nevěděli jsme ani, co je za den, neměli jsme hodinky nebo kalendář. Na čtyři vězně připadal jeden chleba a jedna konzerva, ale v tom chaosu nebylo jasné, co komu patří, a tak se stalo, že jeden vězeň měl celý chleba a jiný celou konzervu. Já jsem neměl nic. Hlídalí nás esesáci s vlčákama, a když někdo nemohl, tak ho prostě zastřelili. Šli jsme v noci a mě najednou napadlo – byl jsem tehdy mladík – lehnout si mezi zastřelené a předstírat mrtvého. Dosud mi není jasné, jak to, že mě tehdy neodhalili psi.

Uvědomil jste si tehdy hned, že jste si zachránil život?

Nevěděl jsem přesně, co může následovat. Zůstal jsem tam ležet několik hodin. Pak jsem došel do liduprázdné vesnice, kde bylo prakticky všechno, jen ne jídlo. V jednom domku jsem se převlékl a usnul. Pak mě tam našli vojáci Rudé armády.

S Rudou armádou až do srpna 1945

Jak se k vám chovali?

Zpočátku dost nedůvěřivě, koncentrační tábor ještě nebyl osvobozený. Ale o něco později ta nedůvěra vymizela. Nevím, jak přesně si ověřili, že jsem skutečně osvětimský vězeň, ale začali se ke mně chovat tak, že mi bylo jasné, že jsem zachráněný. Dali mi najíst, bylo to dost mastné jídlo, brambory a špek. Snědl jsem to. Přitom poslední dny jsem nejedl vůbec nic – a to bylo taky důvodem, že jsem zkolaboval a skončil v nemocnici v Katovicích. Když jsem se po deseti dnech uzdravil, rozhodoval jsem se, co dál. Jelikož jsem ještě neměl potřebný věk, přidal jsem si jeden rok, abych mohl vstoupit do Rudé armády, což se nakonec i stalo, 1. března 1945. S jejím oddílem jsme pak několik dní prozkoumávali vesnice, jestli se někde neschovává nepřítel. Nakonec jsem se s tímto oddílem dostal do Ratiboře, kde mi nabídli, jestli nechci dělat elektrikáře v železničním depu v Katovicích. S tím jsem souhlasil a ve stavu Rudé armády jsem tam nakonec zůstal až do srpna 1945. Vyslovili přání, abych se s nimi vrátil do SSSR, ale já už jsem se nechal demobilizovat.

Nakolik jsou vaše vzpomínky na válku živé dnes, po téměř třiasedmdesáti letech?

Jsou více živé, než si kdokoliv dokáže představit. Mnoho let jsem se věnoval přednášení na besedách ve školách a různých veřejných místech. Ale musím říct, že to pro mě bylo dost náročné, hlavně poslední dobou. I když už na tyto bese-

Petr Beck (90)

Válečný veterán, přežil jako kluk transport do dvou koncentračních táborů, popravu části své rodiny v Osvětimi i pochod smrti, z něhož se mu podařilo utéct. Ještě jako neploletý se přidal k sovětským vojákům a u Rudé armády zůstal až do osvobození naší země. Mnoho let jezdil na školní besedy, aby dětem o všem mohl vyprávět. Téměř celý život žije v Bruntále, je čestným občanem města. Vloni ho prezident republiky vyznamenal Řádem TGM. A letos dostal od dětí ze Střediska volného času Bruntál Srdce s láskou darované.

<

Petr Beck na besedě ve škole

>>

> Aula bruntálského Petrina byla v úterý 16. ledna odpoledne plná srdcí. K tlukoucím srdcím dětí a dospělých přibyla dvě – s láskou darovaná. A také s láskou zhotovená. Vytvořily je děti z esteticky zaměřených kroužků Střediska volného času Bruntál pod vedením Jany Zieglerové a Michaely Klepánkové. Jedno z nich bylo určeno právě pro Petra Becka

dy nechodím, stále jsou situace, že mě některé současné dění vrací k tomu, co jsem prožil. Nevím, jestli je to srozumitelné pro ty, kteří nezažili koncentrák, ale některé věci vnímám jinak než ti, kteří to neprožili.

Cítil jste někdy alespoň částečné zadostiučinění?

Zažil jsem několik okamžiků, kterých si velmi vážím. Zvláště v posledních letech. Velmi si vážím medailí prezidenta Ruské federace. Naše zastupitelstvo mě jmenovalo čestným občanem

Bruntálu. A největším zážitkem a poctou pro mě bylo, když mi prezident republiky propůjčil Řád TGM, tady se určitě o zadostiučinění hovořit dá. Hluboce si toho vážím. A byl jsem velmi spokojený i nedávno na předání Srdce s láskou darovaného. Je to pro mě hodnotné a těšilo mě, že jsem se předání mohl zúčastnit osobně. Je hezké, že tato soutěž učí děti myslet na druhé.

Text: Jiří Ondrášek

*Foto: archiv Petra Becka
a Střediska volného času Bruntál*

**Hrdý partner
celostátní soutěže**

Čokoládovna Pralinka
ruční výroba čokolády a pralinek

*Olga Klejnová
Žižkova 324, Veltrusy
tel.: 605 804 801*

LED

úspora nákladů
v
PRO ŠKOLY A VĚREJNÝ SEKTOR

INTERIÉROVÁ LED SVĚTLA

Učebny, kanceláře, veřejné prostory,
tělocvičny...

VYMĚŇTE ZÁŘIVKY ZA LED OSVĚTLENÍ

Úspora 50% nákladů, větší svítivost.
Životnost 50–70 tis. hodin.

PODHLÉDY Z LED OSVĚTLENÍ

Jednoduchá montáž a demontáž.
Výměna kus za kus.

Certifikováno společností

Vyrobeno společností

Srdce s láskou darované

Děkujeme všem, kteří se do našeho projektu zapojili, ať už jako vedoucí týmů, soutěžící, podporovatelé, partneři nebo fanoušci na Facebooku. Jen díky vám všem Srdce s láskou darované udělalo už tolik radosti!

Ti nejlepší získají hodnotné ceny a zúčastní se slavnostního setkání v historických prostorách Poslanecké sněmovny PČR, jejíž předseda převzal nad soutěží záštitu.

Soutěž vyhlašují a pořádají

Záštitu

Patron

Mediální partner

Hlavní partner

Partneři

Podporovatel

Pravidla 4. ročníku soutěže

1. a 2. kategorie:

Před výrobou srdce by se měly děti v kolektivu zamyslet nad tím, komu by je chtěly darovat a proč. Děti mohou vyrábět srdíčka pro maminku, dědečka, pro seniory v domově důchodců, mohou vybrat jednoho člověka ve svém blízkém i vzdáleném okolí, který by si srdce zasloužil za nějaký mimořádný čin apod. Při výrobě srdce nejsou děti limitovány ani velikostí ani materiálem. Mohou vyrobit kolektivně jedno srdce libovolné velikosti, nebo každý člen kolektivu může vyrobit srdíčko samostatně. Fotografie výrobku (a nejlépe celého procesu tvorby, předání apod.) děti doprovodí textem, z něhož bude zřetelné, komu a proč srdce darují. Fotografie a text soutěží jako celek.

Účastníkem soutěže se mohou stát kolektivy z mateřských a základních škol, družiny, kolektivy dětí z dětských domovů, ZUŠ, mateřských center a ostatní dětské kolektivy (nejméně 3 a nejvíce 30 dětí/kolektiv), které splní stanovená pravidla. Do soutěže se nemohou přihlásit jednotlivci. Každý ze soutěžních kolektivů se může přihlásit pouze s jediným projektem; škola může zaslat libovolný počet příspěvků různých kolektivů.

Soutěžní je jedna fotografie vyrobeného srdce (nebo srdcí) a jeden text libovolného žánru, z něhož bude zřejmé, komu je srdce určeno a proč. Soutěžící mají možnost dále nahrát do přihlášky až tři fotografie a video dokumentující proces tvorby i předání. Porota bude hodnotit celý tento proces a videoprezentace vítá!

Přihlášku lze podat pouze elektronicky prostřednictvím webových stránek www.srdceslaskou.cz. Podáním přihlášky soutěžící dávají organizátorům soutěže automaticky souhlas s publikováním svých příspěvků a fotografií.

Předepsaný formát fotografií je jpg, velikost A4, rozlišení 300 dpi (maximální možné rozlišení/kvalita fotografie; vítězné fotografie se budou zveřejňovat v časopise, proto musejí mít tiskovou kvalitu). Předepsaný formát textu/příběhu je word, rozsah od 1000 do 5000 znaků.

Cíle soutěže

Podpora tradičních lidských hodnot, jako jsou láska, přátelství, rodina, vzájemná úcta.

Podpora týmové práce a rozvoj tvůrčích dovedností dětí.

Radost z vlastnoručně vytvořených výrobků i z darování, sdílení radosti v kolektivu.

- **Soutěžní příspěvky bylo možné zaslat od 15. 9. 2017 do 31. 1. 2018.**
- Soutěží se **ve 2 kategoriích** (u smíšených skupin rozhoduje věk u převažujícího počtu dětí):
 - **Základní škola (3. až 9. ročníky),**
 - **Mateřská škola + 1. a 2. ročníky ZŠ.**
- Zvláštní ceny, které platí pro obě kategorie:
 - **Zvláštní cena pro školu za školní kolo,**
 - **Zvláštní cena za originální design a technickou tvořivost.**
- **Uzávěrka přihlášek byla 31. 1. 2018, rozhoduje datum odeslání elektronické přihlášky.**
- Soutěž bude vyhodnocena do 31. 3. 2018.
- Výsledky zveřejní časopis AGE ve druhém vydání 2018; v průběhu roku 2018 pak budou v AGE uveřejňovány jednotlivé příběhy, fotografie, rozhovory s vítěznými týmy, reportáže atd.
- Od 5. 2. do 15. 3. 2018 probíhá na webu www.srdceslaskou.cz veřejné hlasování, které určí TOP 10 z pohledu veřejnosti (nezávisle na porotě).
- Slavnostní setkání vítězů všech kategorií i hlasování se uskuteční na jaře 2018 v historických prostorách Poslanecké sněmovny PČR v Praze.

Soutěží se o tyto ceny:

KATEGORIE ZÁKLADNÍ ŠKOLY (3. až 9. ročníky)

1. místo:

- účast celého týmu na slavnostním setkání vítězů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 15 000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- knižní poukázky v hodnotě 300 Kč,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Cena pro školu/zařízení:

- vybavení 1 třídy (místnosti) energeticky úsporným LED osvětlením značky Filák včetně pasportizace v hodnotě 30 000 Kč.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- třídní relaxační pobyt v lázních Luhačovice pro 2 osoby ve čtyřhvězdičkovém boutique hotelu Radun,
- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

2. místo:

- účast celého týmu na slavnostním setkání vítězů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 10 000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- knižní poukázky v hodnotě 300 Kč,

- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

3. místo:

- účast celého týmu na slavnostním setkání vítězů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 5000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,

- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- knižní poukázky v hodnotě 300 Kč,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

4.–10. místo:

- balíček s překvapením (ze sortimentu firmy OPTYS).

ZVLÁŠTNÍ CENA PRO ŠKOLU ZA ŠKOLNÍ KOLO

- účast ředitele školy a pedagoga na slavnostním setkání vítězů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- výtvarné potřeby v hodnotě 10 000 Kč,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana).

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

Všichni účastníci obdrží originální odznaky Srdce s láskou darované od firmy Filák a drobné dárky ze sortimentu KREATIV OPTYS.

Další informace najdete na webových stránkách www.srdceslaskou.cz a na facebook.com/srdceslaskou.

Organizátoři si vyhrazují právo na změnu. Vymáhání účasti v soutěži či soutěžních výher soudní cestou je vyloučeno. V případě, že dojde ke změnám v podmínkách a pravidlech soutěže, bude toto učiněno písemně a zveřejněno na webových stránkách soutěže www.srdceslaskou.cz. Účinnost této změny nastává okamžikem zveřejnění. Podrobná pravidla soutěže najdete na www.srdceslaskou.cz.

KATEGORIE MATEŘSKÉ ŠKOLY + 1. A 2. ROČNÍKY ZŠ

1. místo:

- účast pedagoga/vedoucího kolektivu na slavnostním vyhlášení vítězů soutěže v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 10 000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

2. místo:

- účast pedagoga/vedoucího kolektivu na slavnostním vyhlášení vítězů soutěže v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 6000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

3. místo:

- účast pedagoga/vedoucího kolektivu na slavnostním vyhlášení vítězů soutěže v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 3000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

4.–10. místo:

- balíček s překvapením (ze sortimentu firmy OPTYS).

ZVLÁŠTNÍ CENA ZA ORIGINÁLNÍ DESIGN A TECHNICKOU TVOŘIVOST

- účast celého kolektivu na slavnostním setkání vítězů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- technické stavebnice pro každého člena kolektivu,
- beseda s průmyslovým designérem přímo ve škole,
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

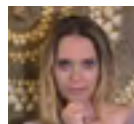
Vítězné týmy budou informovány e-mailem do 31. března 2018.

Předání cen se uskuteční na jaře 2018 na slavnostním setkání v historických prostorách Poslanecké sněmovny PČR.

Porota 4. ročníku soutěže Srdce s láskou darované

JAN SCHMID

předseda poroty, zakladatel
a ředitel Studia Ypsilon

JANA JENŠÍKOVÁ

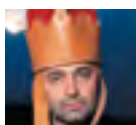
za společnost ANTECOM,
vydavatele časopisu AGE

JIŘÍ LÁBUS

za Studio Ypsilon

JAN VÍCHA

za společnost OPTYS,
partnera časopisu AGE

MARTIN DEJDAR

za Studio Ypsilon

IVANA UVÍŘOVÁ

za společnost OPTYS,
partnera časopisu AGE

JAN JIRÁŇ

za Studio Ypsilon

ANNA MAJEWSKÁ

za společnost OPTYS,
partnera časopisu AGE

Hlasování na stránkách www.srdceslaskou.cz

Nezávisle na hodnocení poroty soutěže Srdce s láskou darované probíhá v termínu od 5. 2. do 15. 3. 2018 hlasování na stránkách www.srdceslaskou.cz, kde jsou uveřejněny všechny došlé příspěvky do soutěže Srdce s láskou darované. Tímto může kdokoli dát hlas tomu týmu, jehož práce se mu bude líbit.

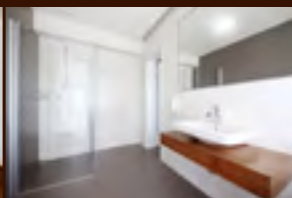
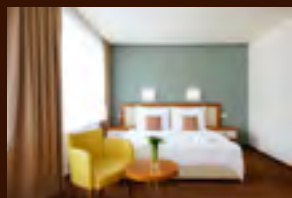
V konečné fázi pak počty hlasů vyhodnotí počítač a zveřejníme TOP 10, které z tohoto veřejného hlasování vzejdou. Ten kolektiv, který se umístí na prvním místě, pozveme na setkání vítězů do Poslanecké sněmovny PČR a bude dále oceněn certifikátem, srdíčky se šlupnou Swarovski, velkými odznaky s logem soutěže, sladkou odměnou a článkem v časopise AGE.

Soutěž Srdce s láskou darované najdete také na facebook.com/srdceslaskou

boutique ★★★★★
HOTEL RADUN
Est. 1928

Zažijte úslužnost první republiky v krásných moravských lázních Luhačovice.

www.hotelradun.cz

**Hrdí partneři
celostátní soutěže**

Srdce
s láskou darované

MĚSTO VAMBERK A MUZEUM KRAJKY VAMBERK vás zvou na prohlídku

- trvalých expozic paličkových krajek
- specializovaných tematických výstav
- proměny krajky v Čechách od počátku 18. století až do současnosti
- unikátního paličkovacího stroje

Otevřeno celoročně

Více na www.muzeumkrajky.cz.

Dávejme si navzájem radost

Helena Kohoutová, majitelka firmy Magic Helena, je výrazná žena svým zjevem i chováním. Energická podnikatelka, která má mimořádný smysl pro odhad v oblasti oblékání. Podívá se na vás zkušeným okem a přesně zaměří vaši velikost, ale zároveň zjistí i to, která barva vám sluší a kterou byste raději měli vynechat. Od té doby, co se známe, dávám si pozor na to, co si obléknu.

Není to nezbytné, ale je příjemné být si jistá, že tohle, co mám teď na sobě, by mi Helena určitě schválila. Nejde o módní trendy. Člověk nemusí hned podlehnout tomu, co se právě nosí. Jde spíš o to, obléknout si správně to, co se k situaci nebo příležitosti, která nás čeká, hodí. A Helena je v tomhle ohledu dobrá učitelka. Známe se už poměrně dlouhou dobu, a tak jsem jakési „základní instinkty“ módního chování získala nenuceně pozorováním jejích podnikatelských záměrů. Pořádá školení image pro firmy, kde se věnuje dámskému i pánskému odívání, a mnohdy jsou právě pánové ve vedení firem překvapeni, kolik toho o základní módní etiketě sami dosud nevěděli.

Nezáleží na věku, ale na tom, jak se cítíme

Helena je člověk s obrovskou invencí, a pokud ji osloví nějaká zajímavá akce, vrhá se cílevědomě a s úžasnou energií do jejího naplňování. Práce ji baví, proto nechce, aby byla jednotvárná, a tak překonává další výzvy, které si často sama hledá.

Věnuje se svým zákazníkům trochu jinak, než to bývá zvykem v běžných obchodech. Proto se k ní spousta jejích klientů ráda vrací a většinou přivádějí i další členy rodiny. Některým ženám pomáhá obnovovat sebevědomí. Ukazuje jim, že není třeba mít postavu jako modelka, ale že se přesto mohou obléknout zajímavě a slušivě. Nezáleží na věku, ale na tom, jak se cítíme. To je její krédo. Někdy si říkám, že funguje lépe než psychoterapeut. Proč bychom se měly my ženy oblékat do tmavých a nevýrazných oděvů, když se rozzáříme v něčem úplně jiném?

Život je nádherný v každém věku. Tuhle myšlenku dokazuje Helena ve svém oboru často spoustě svých klientů. Motto, které má v záhlaví i časopis AGE. Čím je člověk starší, tím víc vnímá, že je to právě tak, i když se nám někdy může zdát, že se nic nedaří. Všechna naše trápení, kterými procházíme, k životu patří. Někdy si za ně můžeme sami, jindy nám je do cesty vloží někdo, od koho bychom to třeba ani nečekali. Ale zvládnout je, to je přesně ta nutnost, abychom se naopak mohli radovat z dalších věcí, které se nám povedou. Víra, že budou dny zase lepší, nás přece drží při životě. Tu víru bychom neměli nikdy ztrácet a měli bychom se sami snažit o to, aby náš život obsahoval stále co nejvíc radostných okamžiků.

Tuhle filozofií se Helena řídí na svých akcích, v dárkových zážitkových „Proměnách“ nebo na přehlídkách starších modelek. Nedávno jsme si s Helenou povídaly o dalších možnostech jejího salonu, charitativních akcích, módních přehlídkách pro firmy nebo školeních pro business casual dress code. Kromě práce přišla řeč i na děti. Na ty naše, které jsou sice už velké, ale stále zasluhují pozornost, ale i na ty malé, které dorůstají našim mladším známým. Žijeme překotným tempem. Svět se řítí ve své technické dokonalosti rychle dopředu. O to víc si uvědomujeme, že k životu je potřeba naučit tu současnou dětskou generaci, aby věděla, co je láska, ohleduplnost, soucit, něžnost nebo touha pomáhat slabším.

To všechno je i myšlenkou soutěže Srdce s láskou darované. Proto se vlastně od začátku stala firma Magic Helena také jejím partnerem. Nabídla „Den pro sebe“ jako odměnu ženám, které vítězné týmy jako učitelky nebo vychovatelky vedou. V letošním ročníku chce firma Magic Helena udělat také něco pro ostatní firmy, které této soutěži pomáhají.

Text: Jitka Štichauerová

Foto: archiv společnosti Magic Helena

V tomto roce dává firma Magic Helena dárek všem partnerům soutěže Srdce s láskou darované

Srdce firmy Magic Helena se otevře všem partnerům, kteří se podílejí na tomto skvělém projektu. Nabízí zdarma svou poradnu vhodně zvoleného oblečení pro typ postavy, určení barevné typologie a skladebnosti šatníku včetně doplňků. Její nabídka platí pro ženy i muže a managementy firem ji mohou předat všem svým zaměstnancům. Zadejte si svůj termín předem telefonicky, aby se vám Magic Helena mohla plně věnovat a aby byl pro vás čas takto strávený užitečným a příjemným zážitkem. Radost na obou stranách je přece cílem každého dárku věnovaného z lásky.

Bali, země úsměvů

Úcta a pokora na každém kroku

Celý ostrov Bali vyplňují pohoří. Jen jakoby lehkými zářezy dláta jsou v něm vytvarovány všudypřítomné sopky, čoudící komíny zemského jádra. Vlhkost vzduchu by se dala krájet, dešťová sezona zde trvá od poloviny listopadu do března. Čekali byste, že uhasí ty živoucí chřtány země, ale aby to zklidnilo sopku Agung, nejvyšší bod ostrova o nadmořské výšce 3142 metrů, na to je Bali příliš horké a déšť příliš teplý. Prší nárazově a vydatně, vše hraje barvami a jen odstínů zelené je nespočet. Z cest se stanou řeky a samotná koryta řek se naplní po okraj.

„Přišla řeka,“ řekla Katka, když jsme spolu seděly na terase jejího pronajatého obydlí v bezprostřední blízkosti sopky Agung. Koryto řeky se pod jejím domem z ničeho nic naplnilo vodou... znamená toku života. Kateřina se rozhodla zůstat na Bali, a to v oblasti Amed, pomáhá pronajímat dva bungalovy, které patří místní rodině. S balijským přítelem zde založili Arteast House, který je útočištěm kreativních lidí, co se nebojí tvořit. Tato oblast je výjimečně nádherná, v hornatých pralesích jsou zde ukryté posvátné chrámy, které hlídají opice.

Obyvatelé Bali vyznávají až z 90 procent speciální odnož balijského hinduismu. Toto náboženství je velmi mírumilovné, místní ženy obětují nadpřirozeným bytostem rýži, čerstvé květiny a vonné tyčinky na prazích domů, aby rodině zajistily klid a mír. Úcta a pokora vůči přírodě a člověku je to, proč Bali zůstává jedním z nejvyhledávanějších míst na světě.

Kateřina se tu rozhodla také pomáhat dětem a rodičům, kteří museli opustit své domovy kvůli hrozbě nedalekého Agungu. Když jsme ji navštívili, lidé byli ještě v evakuačních táborech, protože sopka stále není klidná. Na terase jejího domu občas ulpívá černý prach ze sopečných erupcí a čas od času se zatřese země. S dětmi, které k ní dochází, vymýšlí řadu programů

a tvoří umělecké předměty. Ty si pak děti samy mohou i prodat.

„Na Bali si vás to najde, chvíli počkáte a ono se něco vždycky v pravý čas stane. Děti si ke mně přišly samy pro pomoc, když do domu, kde žijí, přestali jezdit turisté. Můj čas tedy nebyl promarněn čekáním a strachem ze sopky,“ říká s doporučením, že když se bojíte o sebe, zkuste pomáhat druhým. Ale obavy tu stále panují. Erupce sopky nejsou sice v současné době velké, ale obyvatelé se stále bojí výbuchu. Symbolika v jejich tancích a dennodenním uctívání je úzce spjata s přírodou a rodinným soužitím.

Za zmínku stojí okolí nedaleké, také činné sopky Batur, které je od roku 2012 společně s dalšími lokalitami na ostrově chráněno UNESCO jako světové kulturní dědictví pod společným názvem „balijská kulturní krajina Subak“. Batur měl od šedesátých let víc než čtyřicet silných erupcí, a to některých tak fatálních, že zničily celou vesnici a usmrtily bezmála tisícovku lidí.

Obyvatelé Baturu organizují každých deset let ceremoniál, aby si zajistili klid sopky: vystoupají proto na její vrchol, obestoupí ji dokola, aby jí vytvořili posvátný sarong, a do hlavního kráteru obětují živá zvířata, od posvátných krav přes prasata po slepice, podle toho, kdo je jak majetný.

Věra Veselá (40)

Ráda poznává krásy cizích zemí. Je grafičkou a nadšenou cestovatelkou.

**Když se bojíte
o sebe, zkuste
pomáhat druhým.**

<

Balijské dívky při výrobě
korálkových náramků

Kateřina Boháčová (33)

Vyučila se zlatnicí a pět let pracovala v rámařství. Pak odjela na dva roky do Anglie, živila se jako chůva či pomocná síla v restauracích a naučila se angličtinu. Po návratu pracovala jako asistentka v investičních společnostech. Ovšem srdce ji táhlo jinam. Po první návštěvě Asie před 17 lety zatoužila více ochutnat tamní život. Před dvěma lety navštívila Thajsko a vloni odjela na Bali, kde se usadila. Jak sama říká, „tvořím, sdílím život, úsměvy a cítím, že žiju na plný plyn... s velkou pokorou a respektem.“

>

Erna se svým manželem se živí výrobou košíků a táček. Nevidíte je jinak než s úsměvem ve tváři

Ač je Bali turistickým rájem, řada lidí zde trpí chudobou, a přesto je to nejšťastnější země světa. Vůně vonných tyčinek, zpěv ptáků, hudba, obětiny, úsměvy... Když přijedete na Bali, změní se vám tvář, ne nadarmo se říká „Bali – ostrov úsměvů“. Všudypřítomné služby, kdy nemůžete využít všech nabídek, od přepravy přes masáže až k výbornému pohostinství, vtipně glosují „maybe next life“. Vždyť štěstí je stav mysli. A to

je důvod, proč i lidé z bohaté Evropy opouštějí domovy a hledají smysl svého bytí na tak vzdáleném ostrově. Popřejme tedy Bali, ať trochu zchladnou hory, ale nevyhasnou lidská srdce a ať se děti mohou vrátit do svých obydlí a ať z nich v bezpečí vyrůstají další generace šťastných lidí... Suksma Bali.

Věnováno Kačce.

Text a foto: Věra Veselá

O balijské dívce Erně

Erna za mnou přišla ještě se třemi dalšími mladými balijskými dívkami krátce po mém příjezdu do Amedu. V té době prodávaly náramky na pláži turistům, aby si vydělaly na školu a pomohly i své rodině. Na Bali si děti musí do školy kupovat uniformy a ostatní pomůcky, stát jim nic nehradí, a tak to rodinu, která chce svým dětem poskytnout kvalitní vzdělání, stojí spoustu peněz. A to si mnohé nemohou dovolit. Některé balijské děti mají štěstí, že jim pomůže s náklady na vzdělání rodina z Evropy, Austrálie nebo odjinud.

Erna a její kamarádky byly první, které se mnou začaly tvořit, a pak jsem dostala nápad udělat workshopy pro děti. S děvčaty jsme jezdily i do evakuačních kempů. Erna si během krátké doby našla přítele, naše společné akce jí pomohly postavit se na vlastní nohy.

Nedávno jsem Erně byla na svatbě, balijské dívky se vdávají velmi brzy. Čeká miminko, ale tím to nekončí. Neuvěřitelně mě potěšila, že začala i se svým manželem vyrábět košíky a táčky pod čaj či kávu. Když je k nám přivezli, hosté si hned jejich výrobky nakoupili a podpořili je. Obdivuji Erninu vytrvalost v nových věcech a energii, jak se snaží pomoci celé své rodině. Její maminka čeká každou chvíli další dítě, sestra porodila před několika měsíci, tatínek je rybář. Jejich rodina drží neuvěřitelně pohromadě, což je také základem balijské kultury, které si moc vážím.

Text a foto: Kateřina Boháčová

Tradiční pardubický perník pečený s láskou

**Hrdý partner
celostátní soutěže**

JaJa Pardubice s.r.o.

www.pardubickypernik.cz

*Kvalita a jedinečnost v každém kousku
nejen pro vítěze soutěže Srdce s láskou darované*

**Hrdý podporovatel
celostátní soutěže**

Mírovou pochodeň už drželi v ruce například prezidenti Nelson Mandela, Michail Gorbačov, Václav Havel nebo britská královna Alžběta. Mezi dalšími významnými osobnostmi byla Matka Tereza, papež Jan Pavel II. či současný papež František. Z vynikajících sportovců Carl Lewis, Dana Zátopková, Martina Navrátilová, Radek Jaroš, Eva Samková, Roman Šebrle, Pavel Maslák, Zuzana Hejnová, Mirka Knapková, Jiří Prskavec a mnoho dalších.

Peace Run – Mírový běh

Jde o nejdelší štafetový běh s hořící pochodní přes více než 140 zemí světa. Posláním je vytvářet a šířit atmosféru přátelství, míru, porozumění. Současně překonávat hranice mezi lidmi nejrůznějších národů, přesvědčení a hranice v nás samotných. Je inspirací k hledání toho, co ve skutečnosti vyjadřuje slovo mír, jak jej může každý z nás v běžném životě naplňovat a co nás spojuje. Peace Run nepropaguje ani nepodporuje žádné konkrétní náboženství nebo politický názor. Snaží se podporovat svobodu, toleranci a porozumění ve společnosti.

www.peacerun.cz

Zlatou horečku můžete zažít i kousek od Prahy

^
Regionální muzeum
v Jílovém u Prahy

Klásterní skriptorium jako
součást expozice Ora et labora
v

Zavítáte-li asi dvacet kilometrů jižně od hlavního města do malebného městečka Jílové u Prahy, ať už za poznáním zlatem protkané historie nebo na příjemný jarní výlet do podmanivé krajiny dolního Posázaví, nebudete zklamaní. Rozhodně doporučujeme k návštěvě místní Regionální muzeum, které má skutečně co nabídnout, ať už jste jakékoli věkové kategorie i zaměření.

V prostorách starobylé a architektonicky velmi zajímavé budovy máte možnost zhlédnout především velkolepou stálou expozici *Zlato v České republice*. A není divu, že ji najdete právě zde. Vždyť díky těžbě zlata bylo už v roce 1350 Jílové povýšeno na královské horní město samotným Karlem IV. Expozice je situována do pěti místností, kde se máte možnost seznámit velmi podrobně se zlatem jako kovem, jeho zpracováním, využitím a technologií těžby od pravěku po současnost, a to jak z historického, tak geologického a přírodovědného hlediska.

Po prohlídce této doslova oslňující expozice je možné na nádvoří muzea propadnout zlaté horečce a vyzkoušet si techniku rýžování. Budete-li mít štěstí, můžete si samozřejmě pracně získané zlatinky ponechat. Pokud prahnete po poznávání dalších horních měst a rudních revírů, od 17. března do 6. května na vás v prostorách muzea čeká putovní výstava *Horní města Krušných hor*.

Výlet do středověku

Jestli se vám naopak z toho nepřeborného množství minerálů, těžebních nástrojů, upracovaných horníků a odlesků drahých kovů zatočila hlava, můžete se rovnou vydat do chladivých

sklepních prostor na prohlídku další stálé expozice s názvem, který vás sám o sobě připraví na výpravu do středověku – *Ora et labora* (lat. Modli se pracuj). Tady se ve třech oddělených prostorách – jedné sklepní a dvou přízemních – ocitnete v historii benediktinského kláštera Stětí sv. Jana Křtitele na Ostrově u Davle, založeného v dalekém, avšak zapamatovatelném roce 999 na skutečném ostrově na soutoku mezi Vltavou a Sázavou. Expozice vám současně přiblíží způsob života na obyčejném středověkém sídlišti na ostrohu Sekanka na přelomu 12. a 13. století, kdy prosperoval i zmíněný sousední klášter. Posunete se v čase a pochopíte, jak moc odlišné byly světy klášterního života a každodenní shon v obyčejné usedlosti.

Věda a umění v objetí

Z prostředí středověké práce a vzdělanosti se můžete přesunout rovnou za osvěžující a klidnou přírodou, se kterou je v těchto končinách neodlučitelně spjat svět trampingu a turistiky, který má v Posázaví letitou tradici a v muzeu je mu věnována další stálá expozice. Každoročně se také na počest trampingu na nádvoří koná *Muzejní potlach*, který letos připadá na 30. červen. To však není zdaleka vše, co vám mu-

zeum může nabídnout. Projdete-li malebným nádvořím do bývalé konírny, můžete si až do 1. dubna prohlédnout vědeckou výstavu *Tajemství stepi*, která vám přiblíží patnáctiletou výzkumnou činnost české archeologické expedice v Uzbekistánu.

Muzeum však přes samou vědu nezapomíná ani na umění. Vždyť samotné nádvoří se pyšní nádherným ženským mytologickým trojsoším s příhodným názvem Kazi, Teta, Libuše věhlasného sochaře Olbrama Zoubka. Do začátku dubna je možné zhlédnout také výstavu *akademického malíře Ladislava Hojného*, která je sestavena z jeho obrazů „k rozebrání“. Každý návštěvník si může jeden z obrazů tohoto umělce zamluvit a po skončení výstavy odnést domů na památku zcela zdarma. Ale pospěšte si! Kdo dřív přijde...

Kromě vědy a umění se v Jílovém ctí i lidové tradice, takže i letos 24. března od devíti do patnácti se v prostorách muzea můžete těšit na tradiční *Velikonoční předvádění* s lidovými ukázkami řemesel a pestrým jarmarkem na jílovském náměstí. To vše doprovodí kulturní program folklorního souboru a nebude chybět ani vynášení zimy a přinášení tolik očekávaného jara.

Na naučné stezce

Na počátku dubna nás však čekají ještě dvě velmi významné události. V první řadě je to obnovení naučné stezky *Jílovské zlaté doly*, která bude návštěvníkům slavnostně zpřístupněna v sobotu 7. dubna. Účastníci slavnostního zahájení mají v tento den vstup do dvou štol zcela zdarma. Tím však tento náročný víkend nekončí a hned den na to, v neděli 8. dubna ve 14 hodin, proběhne slavnostní otevření další nové stálé expozice s názvem *Jílové v odlesku zlata*. Ta bude situována do dvou místností a zaměří se na historii Jílovska od 15. až do počátku 20. století, kde plynule naváže na expozici trampingu.

Samotné muzeum v Jílovém se nachází v jedné z nejstarších budov ve městě – domu Mince – kde byl již v roce 1420 zřízen horní úřad, odkud byla řízena těžba. Dnes jsou tři nedaleké štolý od dubna až do října otevřeny návštěvníkům. Jde o štolu sv. Josefa (ražena prokazatelně před r. 1718, patrně dříve, asi ve 14. stol.), štolu sv. Antonína Paduánského (1753–1754 – předtím starší dílo) a štolu Halíře (raženu 1948–1951). Každá z nich je přístupná v doprovodu průvodce, který vám dobrodružnou cestu zpestří poutavým výkladem o těžbě a čímkoli, co s ní souvisí.

Podmínky vstupu, otevírací dobu a jiné najdete vždy aktuálně na muzejním webu nebo vám budou informace poskytnuty přímo v muzeu, které je zároveň informačním centrem. Je dobré však mít na zřeteli, že návštěvu štol doporučujeme pouze osobám těšícím se dobrému zdraví, neboť chodby jsou často velmi úzké, teplota nízká (průměrně 8 °C) a ve štolě sv. Antonína Paduánského překonáváte po několika žebříkách i výškový rozdíl mezi důlními patry, což přiláká nejednoho dobrodruha a věříme, že nejen to motivuje k návštěvě těchto míst i vás.

A na závěr bychom rádi připomněli ještě jeden z úspěšných počínů muzea, již III. ročník tzv. muzejní akademie. Jedná se o celoroční cyklus přednášek, jehož letošním ústředním tématem nemůže být nic jiného než „osudové osmičky“. Členové *muzejní akademie* a další posluchači si mohou připomenout s předními odborníky významné události českých dějin, od tolik vzdáleného letopočtu 1108 až do nechvalně proslulého roku 1968.

Tak na shledanou u nás v Jílovém!

Text: Dana Chmelíková

Foto: archiv Regionálního muzea v Jílovém

^
Expozice zlata
v

Všechny expozice jsou průběžně doplňovány pracovními listy a v současné době se vytváří vzdělávací programy pro školy a dětské skupiny. Těšit na ně se můžeme od května 2018.

Tři začátky roku 2018

Pokud si myslíte, že každý rok má jen jeden start, jste na omylu. I ten letošní v sobě ukrývá hned tři začátky. Poprvé jako Rok Venuše, podruhé jako čínský rok zemského Psa a potřetí v souvislosti s jarní rovnodenností s akcentem v Beranu.

Tradičně považujeme za začátek roku silvestrovskou půlnoc a 1. leden. Ano, tak začal **Rok Venuše**. Rok, který přinese osvobození a změnu v našich životních hodnotách, ve vztahu k penězům, tělu, hmotě, přírodě. Co je skryté, utajené, potlačené, bude vyneseno na povrch (například rodinná tajemství nebo naše stíny, máme-li v sobě ještě nějaké nepřijaté části).

Nemalý význam na kvalitu času má ale též **čínský nový rok**, který letos připadl na 16. únor. Přecházíme z ohnivého Kohouta do zemského Psa, který slibuje přinést spravedlnost a vědění, štedrost a oddanost do vztahů.

Třetím počátkem a startem v roce je bezesporu **jarní rovnodennost**, vstup Slunce do znamení Berana, tedy počátek jara, který letos připadne na 20. březen. Beraní impuls přináší sílu k sebeprosazení, realizaci a chuť začít něco nově a jinak.

Kvality a výzvy podle kalendária

Ryby (18. 2.–20. 3.)

V tomto období ukončujeme zodiakální rok, noříme se do svého nitra a učíme se lásce, bezpodmínečnému přijímání. Správná chvíle pro meditaci a nalezení vnitřního klidu, umění nechat věci plynout a odevzdat se životu, osudu. Učíme se říct ano všemu, co nás potkává.

Kvality ke zpracování: Vnímání celku, všeobjímající láska a soucit, meditace, pohroužení se do srdce, citlivost, splynutí, sny a fantazie, konec a naplnění.

Beran (21. 3.–20. 4.)

Toto je čas nových začátků. Ať už odkládáte cokoli, začněte nyní. Základem jakéhokoli tvoření je objevit své jedinečné dary. Je to vždycky něco, co vám přináší radost a nadšení. Vytvořte si vizi svého tvoření na celý rok a začněte konat.

Kvality ke zpracování: Nadšení, začátek něčeho nového, najít svůj jedinečný dar, radost, akce, chuť jít vpřed, rozhodnost, sebeprosazení a seberealizace.

Býk (21. 4.–21. 5.)

V tomto čase je vhodné se zaměřit na nalezení zdravého vztahu ke hmotě, penězům a požitekům z hmotných věcí, jako je jídlo, sexualita a pohodlí domova. Dovolit si tento svět vychutnávat a užívat, ale také schopnost nalézt správnou míru, zklidnit se a odpočívat. Spočinout v lásce.

Kvality ke zpracování: Klid, zakořeněnost, domov, místo, kde se cítím dobře, hojnost, zem, půda, hmota, zodpovědnost, sebeocenění, umět si užívat, schopnost říct životu ano.

Blíženci (22. 5.–21. 6.)

V období Blíženců se učíme žít svůj život s lehkostí a hravostí. Uvědomujeme si, že všichni jsme žáci ve škole života a že máme právo dělat chyby. Je vhodné se zaměřit na správné používání své mysli a své řeči. Tak co, umíte si už vytvářet své vlastní afirmace?

Kvality ke zpracování: Humor, lehkost, hravost, schopnost nebrat vše tak vážně, komunikace, informace, umění se učit, logika, praktičnost, přizpůsobivost.

Rak (22. 6.–22. 7.)

V bezpečném prostředí můžeme projevit hloubku svých emocí. Naším úkolem v tomto období je vytvořit si vhodné podmínky, chráněné místo a zázemí. Cítíme-li se v bezpečí, můžeme se osvobodit od negativních emočních vzorců a začít nově tvořit.

Kvality ke zpracování: Pocit bezpečí, hloubka emocí, citlivost, zázemí, klid, blízkost, rodina, domov, schopnost vytvořit si pro sebe útulné místo.

Lev (23. 7.–22. 8.)

V čase Lva se můžeme hlouběji podívat na oblast své vlastní tvořivosti. Uvědomit si svou jedinečnost a neopakovatelnost. Objevit své dary a oslavit je tvorbou. Uvidět oslavu ve všem. Dosáhnout hluboké sebelásky a ještě více zářit vůči komukoli z našeho okolí.

Kvality ke zpracování: Tvořivost, talenty, oslava, jedinečnost, úspěch, individualita, hravost, sebevědomí, humor, velkorysost, radost, vitalita, umění vládnout.

Text a ilustrace: Květa Kolouchová
www.kalendarsily.cz

Prostorové přání pro maminku

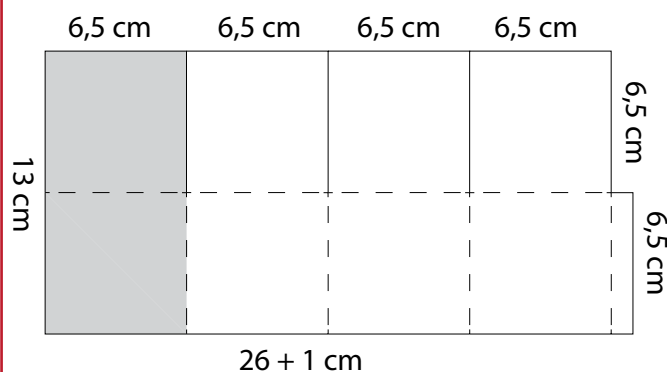
Výroba tohoto přání vypadá komplikovaně, ale věřte – není. Můžete uplatnit svou fantazii a přání dozdobit tematickými obrázky podle povahy obdarovávaného člověka nebo jej připravit podle našeho vzoru. Toto přání udělá radost nejdne mamince...

1

Co budete potřebovat: 1x jednobarevný karton na podklad, 1x karton s potiskem, výřezy květinových srdcí, výsekové strojky, samolepicí perličky a kamínky, lepidlo, nůžky, razítko s textem.

2

Jednobarevný karton 13 x 27 cm si rozměříte podle nákresu na čtverečky 6,5 x 6,5 cm. Zbýlý konec 1 cm poslouží ke slepení spodního dílu.

3

Vystříhnete celkový obrys, plné čáry prostříhnete, čárkované narýhujete a přeložte. Slepíte přebývající 1 cm tak, aby vznikla ze spodní poloviny jakási krychlička bez dna.

4

Z kartonu s potiskem vystříhnete obdélník 12,5 x 6 cm a vyztužte jím záda přání (na nákresu naznačeno šedou barvou). Čtverečky 6 x 6 cm (11 ks) oblepte boky přání.

5

Dovnitř nalepte dva proužky o rozměrech 8,5 x 1 cm, jejichž oba konce ohněte 1 cm od kraje do tvaru písmene „Z“. Na ně pak nalepte srdíčka. Při zdobení myslte na to, aby se přání vešlo rozměrem do obálky. Přání doplňte razítkem s textem a samolepicími perličkami.

6

Přání můžete věnovat rozložené nebo jednoduše složené do plochého tvaru a naopak po vyndání z obálky naaranžovat jako otevřenou prostorovou krabičku.

Tento postup
doplněný fotografiemi
najdete také na našem webu
www.vytvarny-kurz.cz
v sekci Návodů.

Tip 1: Nemáte-li obálku požadovaného rozměru, můžete si ji vyrobit pomocí rýhovací destičky. Destičky lze zakoupit v našem e-shopu www.optys.cz

Tip 2: Srdíčka použitá při výrobě tohoto přání můžete zakoupit v našem e-shopu www.optys.cz v sekci Výtvarné potřeby-Práce s papírem-Papírové výřezy

Na www.youtube.com/c/optyspolsro se můžete podívat na inspirativní videa pro svá tvoření.

Vaše redakce AGE a kreativní Optys

TECH EDU

Věda, technika a vzdělávání zblízka.

8000 výtisků do škol, firem a institucí

MALOVANÝ HRNÍČEK s fixy na porcelán

Co potřebujete?

- **fixy na porcelán Edding, sada 6 ks**
např. obj. č. 2010202600
- **fixy na porcelán Edding, jednotlivě**
např. obj. č. 4071510830
- **šablony pro tečkování**
např. písмена obj. č. 6158, 6192
- **bílý hrneček, talířek, aj.**

Jak na to?

Fixy na porcelán Edding jsou vhodné i pro malé děti. Mají štětečkovitý hrot s inkoustem na vodní bázi. Hrotem můžete malovat drobné detaily i větší plochy. Barvy rychle zasychají a nerozmazávají se.

Namalujte hrníček jednoduchou malbou nebo popište textem. Pak malbu zafixujte vložením hrníčku do trouby nastavenou na 160 °C na dobu 25 minut. Poté lze hrníček umývat i v myčce.

Fixy na porcelán využijete také na sklo, kov, keramiku apod.

Tip: jednoduchým „tečkováním“ špičkou fixu vytvoříte opravdu originální kousky. Kdo si netroufne přímo, může si pomoci papírovými výřezy Optys.

Všechny materiály naleznete na
www.optys.cz
v sekci Výtvarné potřeby

kreativ
OPTYS

JARNÍ DEKORACE

zápich – budka s ptáčky

Co budete potřebovat:

- dřevěné ptačí budky.....obj. č. 10260, 10292
- dřevěné ptáčky.....obj. č. 10146, 10295, 10325
- dřevěnou květinu, motýlky.....obj. č. 10201, 10320
- lihový popisovač.....obj. č. 2010200625
- hnědou razítkovací podušku na dozdobení.....obj. č. 3101302033
- bukové špejle s hrotem.....obj. č. 8010700047
- tavná pistole + náplň.....obj. č. 4070203008
- akrylové barvy Lukas, např.....obj. č. 4010302594
- libovolnou látkovou stuhu, např.....obj. č. 4071200173
- drobné větvičky, které najdete na procházce

Všechny materiály naleznete na
www.optys.cz
v sekci Výtvarné potřeby

Postup:

Ptačí budku, ptáčky, květinu nebo motýlky si nejprve namalujte akrylovými barvami a nechteje uschnout. Po zaschnutí barev po okrajích domalujte černým lihovým popisovačem ozdobné štepování. Vrabčáka a motýly můžete také „pošpinit“ po okrajích hnědou razítkovací poduškou. Tavnou pistolí přilepte zezadu špejli a zepředu další ozdoby. Na závěr uvažte ze stuhu mašli a zapíchněte do jarního květináče.

kreativ
OPTYS